

121. kapitola – Jen mistr je tím pravým učeným mistrem

Osmého dne po tom, co Mo Ran odešel, od něj Xue Zhengyong dostal první dopis. Linkovaný papír hyzdila příšerná čmáranice, která se sice statečně, ale marně pokoušela o úhlednost: Doufám, že se strýci daří dobře. Dnes jsem v Květovém rozcestí, vše je v pořádku. Před několika dny tu byl zlý duch, ale naštěstí se nikomu nic nestalo. Už jsem se s obtěžujícím vodním démonem vypořádal, takže přívoz nyní jezdí zcela bezpečně. Lodivod mi vyplatil pět set stříbrných slitků, přikládám je k listu. Prosím vyřidte mé pozdravy tetičce a mistrovi.

Ve dvacátém druhém psaní, které přišlo sto dvacátý den stálo: Doufám, že se strýci daří dobře. Nedávno jsem narazil na magický drahokam vysoké jakosti, který by bylo možné vsadit do Xue Mengova meče Longcheng, aby se z něj stala jedinečná zbraň. Božskou zbraní se sice nestane, ale přesto bude výjimečný. Prosím vyřidte mé pozdravy tetičce a mistrovi.

Sto třicátého dne přišel dvacátý čtvrtý dopis.

Doufám, že se strýci daří dobře. Byl jsem kultivovat ve Sněžném údolí. Je tam stále chladno a rostou tam podivuhodné rostliny, z nichž nejvzácnější je ledový lotos. Nejprve jsem neměl dost dovedností, abych přemohl tisíciletou opičí obludu, která rostliny střeží, ale po několika dnech jsem udělal velký pokrok a natrhal jsem jich zhruba tucet. Přikládám je k listu. Prosím vyřidte mé pozdravy tetičce a mistrovi.

Dopisy často doprovázely různé drobnosti, byliny nebo magické krystaly.

Kromě dopisů Xue Zhengyongovi psal Mo Ran samostatné listy Shi Meiovi. Obvyčně psal o místech, která navštívil a věcech, které viděl, ptal se ho, jak se mu vede, nabádal, ho, aby se teple oblékal a podobné banality.

Tahy štětcem na papíru byly nejprve neúpravné a plné chyb, ale postupem času sice nepsal krasopisem, ale jeho písmo bylo vzhlednějši a vyvrálejši, i chyb bylo stále méně a méně.

Rok uplynul jako mrknutím oka.

Jednoho dne, právě když si Xue Zhengyong dopřával čaj z čerstvých jarních lístků, přišel od Mo Rana další dopis.

S úsměvem přelétl list očima a podal jej paní Wang, které se při jeho čtení také vyklenuly rty.

„Jeho rukopis se nesporně zlepšil.“

„Nezdá se ti, že dost připomíná styl psaní jisté osoby?“

„Koho?“

Xue Zhengyong fouknul do čajového nálevu a pak zvedl ze svého stolku spisek s názvem Komentář magických hradeb starověku.

„Porovnej ho s Yuhengovým písmem. Je mu ze sedmi desetin podobné, hm?“

Paní Wang si prohlédla svitek a překvapeně odpověděla: „Opravdu.“

„Když přišel poprvé na horu Sisheng vybral si za učitele Yuhenga. Yuheng ho nejprve nechával, ať si čte sám, ale on uměl sotva pár znaků. Yuheng strávil dlouhý čas tím, že ho učil číst a psát. Začal tím, že ho učil napsat své jméno, pak jednoduché věci a potom složitější věci.“ Xue Zhngyong pokýval hlavou. „On to tehdy nebral vážně, příšerně škrábal, jen aby to měl rychle za sebou, ale vidím, že se konečně naučil, jak pořádně psát.“

Paní Wang se usmála: „To, že se vydal do světa s ním udělalo divy, zdá se, že je mnohem dospělejši.“

Xue Zhengyong se také usmál: „Jaký asi bude po pěti letech na cestách? Kolik mu bude? Dvacet dva?“

„Dvacet dva.“

Xue Zhengyong si lítostivě povzdechl: „Myslel jsem, že je Yuheng uvidí odrůstat, uvidí, jak dosáhnou dvaceti let, ale nebesa mají své vlastní úradky.“

To, že nebesa mají své vlastní úradky, si myslel i Mo Ran.

Putoval z místa na místo, z deštivého Jiangnanu na jihu, k průsmyku Sanguan v Sabei na severu, za léta seděl na břehu řeky Toulao a usrkával rýžové víno, v zimě se ohříval u ohniště a naslouchal tónům flétny v Qiangu.

Když se v minulém životě prohlásil za císaře, patřily mu všechny země pod nebesy, ale nikdy si nenašel čas, aby je navštívil, aby se podíval na rozsvícené lampióny na rybářských člunech na východě, ani na podzemní akvadukty na západě; nikdy se neobtěžoval s tím, aby si prohlédl tmavou, tvrdou a rozpraskanou kůži na nohách nosičů, kteří nosí náklady dříví po cestách dlážděných valouny; nikdy si neposlechl zpěv mladých učňů z operních souborů, jejichž hlasy stoupají pronikavě k obloze jako zvuk trhaného hedvábí: „Jaká nádhera, v troskách a zmaru se rozvíjejí květy jasných barev...“

Už nebyl Taxian Junem, v tomto životě už nikdy nebude znovu Taxian Junem. On je...

„Starší bratříčku,“ směrem od stánku s knihami se ozval vysoký dětský hlásek. „Starší bratříčku, můžeš zachránit toho ptáčka? Zlomil si křídlo a já nevím, co dělat.“

„Mladý pane Cesty,“ zněl chraplavý stařecký hlas starosty vesnice Shijiu. „Všichni tu jsou moc staří na to, aby něco svedli se zlými duchy. Kdyby nebylo vás, museli jsme opustit své domovy a odejít někam jinam. Tento starý muž... tento starý muž do konce svých dnů nezapomene na laskavost pána Cesty.“

„Milostpane,“ zněl roztřesený hlas žebračky na ulici. „Milostpane, já a mé dítě jsme už celé dny neměli pořádně co do úst, prosím, slitujte se...“

Mo Ran zavřel oči.

A znovu je otevřel.

Protože ho někdo volal.

„Učený mistře Mo.“

Celý vyjevený z toho oslovení překvapeně vzhlédl a uviděl, že ho volá chlapík osmahlý sluncem. Bezmocně zasténal: „Já nejsem učený mistr, to je můj učitel. Prosím, neříkejte mi tak už.“

Muž se podrbl na hlavě. „Promiňte. Já vím, že to nemáte rád, ale to je síla zvyku, protože všichni ve vsi vám tak říkají.“

Mo Ran nedávno pobýval ve vesničce blízko hranice dolní kultivační oblasti. Vesnice byla obklopená vysokými horami pokrytými sněhem a ledem a trápili jí sněžní duchové. Byly to jen pouhé přízraky se slabou mocí a úplně by na ně stačil mistrův Noční strážce, ale víska byla tak zapadlá, že se sem Noční strážci dosud nedostali. Protože Mo Ran neměl na vybranou, pokusil se podle mistrova plánu jednoho sestrojít.

Po mnoha pokusech a omylech Nočního strážce postavil. Nevypadal tak dobře jako mistrův, nicméně i přesto jeho vrzavý dřevěný robot fungoval.

Lidé z odlehlé vesnice, které ta prazvláštní novinka potěšila, mu začali říkat učený mistr Mo. Jediné, co to Mo Ranovi přineslo, byly rozpaky.

Ale větší rozpaky měly teprve přijít.

Toho večera šel z vyučování ve škole sekty z hory Tiashan. Zapadající sluce vybarvilo oblohu do červena a on kráčel rušnou ulicí, která vedla od školy Xinglin, když uslyšel, jak někdo křičí: „Učený mistře Chu!“

Mo Ran se bez rozmýšlení otočil za hlasem a hned měl chuť se sám sobě vysmát za to, co jeho hlava provádí. Vždyť musí být spousta kultivujících, kteří mají příjmení Chu a on se nechal svést k pomyšlení, že jeho mistr se už probudil.

Samozřejmě, že ne.

Se smíchem zavrtěl hlavou a chtěl se obrátit nazpět, když se volání ozvalo znovu: „Učený mistře Chu!“

Mo Ran sevřel raneček s knihami a prodíral se davem. Někdo na něj mával, ale byl příliš daleko, než aby mohl rozeznat jeho obličej. Sotva viděl postavu a oblečení – byl to mladý muž, v modrých šatech, jaké oblékali kultivující, s lukem na zádech a vlkem po boku.

Muž k němu vykročil a oba byli překvapení, když uviděli tvář toho druhého.

„Vy jste...“

„Mo Ran.“

Řekl to dříve, než sám stačil domluvit. Protože měl ruce plné knih, jenom kývl a zvědavě si prohlédl mladíkův obličej. „Jaká šťastná náhoda, setkat se zde s mladým panem Nangongem.“

Jak se ukázalo, mladý muž, který na něj pokřikoval: „Učený mistře Chu,“ nebyl nikdo jiný než mladý pán ze sekty Rufeng, Nangong Si.

V Mo Ranově minulém životě zemřel dávno předtím, než se mohli setkat, ale pokud šlo o Chu Wanninga, bylo to jinak. Chu Wanning byl v sektě Rufeng hostujícím učitelem, a tak ho Nangong Si přirozeně znal velice dobře. Když si ho Mo Ran prohlížel, zaujal ho toulec, který Nangong Si držel v ruce.

Byl to starý plátěný toulec, tak obnošený, že vyšívané květy kamélií už vybledly a zežloutly, jako by se uvadání nemohlo vyhnout ani vyšitým květům.

Nangong Si byl upravený a pěkně ustrojený, až na ten starý, na pohled vetřelý toulec. Mo Ran mohl hádat, že ten toulec pro něj má zvláštní význam – konec konců, nemáme každý pár nějakých památek? I ten nejpřízemnější člověk chová vzácné vzpomínky, ke kterým se rád vracívá.

Nikdo není bezcitný, i když tak může vypadat, nic není tak jednoduché, jak se zdá.

Nangong Si se zamračil. „Mo Ran... ach, už si vzpomínám. Žák učeného mistra Chu?“

„Hm.“

Nangong Si začal být zdvořilejší a řekl: „Zmýlil jsem se. Váš oděv a postava zdálky připomínaly učeného mistra a já si myslel, že se vrátil z ústraní dříve a neoznámil mi to.“

Mo Ran odtrhnul oči od toulce, raději nevyzvídal a opáčil: „Když jsem slyšel vaše volání, i já si myslel, že mistr vyšel z ústraní dříve a nedal mi to vědět.“

Nangong Si se rozesmál. Snad to bylo jeho urozeností, ale i když se chechtal na celé kolo, z jeho pohledných rysů číselna povýšenost. Byl to jiný druh povýšenosti, než jaký patřil k Xue Mengovi – Xue Mengova povýšenost pramenila z pýchy na své dovednosti a vlohy, kdežto Nangong Siho povýšenost byla svárlivá, svéhlavá a násilnická.

Ale protože se narodil do bohaté a vysoko postavené rodiny, jeho svárlivost a tvrdost mu dodávaly spíše zdání bujnosti a divokosti.

Mo Ran si v duchu říkal, že Nangong Si v sobě má opravdu něco z koně.

Mo Ran ještě přemýšlel, když uslyšel, že Nangong Si říká: „Když učený mistr Chu přišel u Nebeské pukliny o život, byl jsem naprosto zoufalý. Naštěstí, díky staršímu mistrovi, bude moci být vzkříšen. Jakmile процitne, určitě horu Sisheng navštívím.“

„Bude nám potěšením.“

Nangong Si nedbale mávl rukou. Když se všiml knih v Mo Ranových rukou, zvědavě se zeptal: „Co s tím bratr Mo bude dělat?“

„Číst.“

Nangong Si hádal, že studuje nějakou náročnou duchovní literaturu, ale když se podíval podruhé, zjistil že to je jen základní, nejjednodušší čtivo jako Nespoutaný cestovatel a Kniha obřadů. Zarazil se a pak řekl: „To jsou... samé elementární texty, když jsem byl malý, uměl jsem je nazpaměť. Proč to čtete?“

Mo Ran se na něj zpříma podíval a odpověděl: „Já jsem se, jako malý, ani neuměl podepsat.“

„Um...“ Nangong Si se začal cítit poněkud rozpačitě. „Vy někde studujete?“

„Ano, nějakou dobu jsem sbíral magické drahokamy pro kultivační účely na hoře Taishan. Pak jsem náhodou zjistil, že akademie Xinglin otvírá nový kurs, a protože jsem měl právě času nazbyt, začal jsem ho navštěvovat.“

Nangong Si pokýval hlavou a když viděl, že se připozdívá, řekl: „Bratr Mo jistě ještě nevečeřel, že? Jste na území sekty Rufeng a jste žákem učeného mistra Chu, dovolte mi proto, abych vás pohostil. Ostatně, byl jsem na cestě do blízkého hostince, kde se mám setkat se svým doprovodem. Nechcete se k nám připojit?“

Mo Ran uvážil, že večer stejně nemá nic na práci a odpověděl: „Bude mi potěšením.“

„Míříme do pavilónu Wuyu, tam mají jednu z nejvyhlášenějších kuchyní v celém Linyi. Připravují tam nejlepší dušená vepřová střívka široko daleko. Už jste o něm slyšel?“ Vykládal Nangong Si během chůze.

„Samozřejmě,“ zazubil se Mo Ran. „Patří mezi nejlepší restaurace horní kultivační oblasti. Mladý pane Nangongu, vy si tedy umíte vybrat.“

„Já jsem to místo nevybral.“

„Och? Kdo tedy?“

„Můj doprovod,“ odpověděl Nangong Si.

Protože Mo Ran už jeden život prožil, měl přibližnou představu o složitých vztazích v sektě Rufeng. Překvapeně si pomyslel – ale nevyslovil nahlas – to je tady i Ye Wangxi?

Vyšel do schodů za Nangong Sim, odhrnul koráلكový závěs soukromého salónku, a když uviděl, kdo čeká uvnitř, málem se zalkl.

Byla to Song Qutong, oblečená ve vzdušném hedvábí. Stála u okna a dívala se na broskvové květy venku. Když zaslechla, že někdo přichází, otočila se. Bohaté zlaté šperky, které jí splývaly podél spánků se rozhoupaly a zaleskly, vynikla svěžest její pleti a červeň rtů. Byla nevýslovně krásná.

Mo Ran, který už zpola překročil práh, začal nevědomky couvat.

Říkal si, jestli by ještě nemohl Nangong Simu nějak vysvětlit, že shangdongskou kuchyni nemá vůbec rád, a ze všeho nejvíc nesnáší dušená vepřová střívka.

Poznámka: Nangong Siho jméno Si, psáno 驎, zjednodušeně 驎, znamená čtyři koně.

122. kapitola - Mistrovy úvahy

Pojďte, bratře Mo, představím vás. To je Song Quitong, mladší sestra z naší sekty.

Mo Ran se přinutil posadit se ke stolu a snášet Mangong Siho nadšené seznamování. Song Qitong, Song Quitong. Jako by mu jí Nangong Si snad musel představovat. Dobře ví, kolik mateřských znamének má na zádech a kolik pih na stehnech.

Ovládl však svůj výraz a uklonil se. „Slečno Song.“

„To je žák učeného mistra Chu, Mo Weiyu z hory Sisheng. Možná jsi ho viděla v Motýlím městě, ale asi si ho nebudeš pamatovat, bylo tam mnoho lidí.“

Song Qitong se usmála, zdvořile povstala a řekla: „Quitong je potěšena ze setkání s bratrem Mo.“

Mo Ran zůstal sedět, chvíli na ni vrhal nerozlučitelný pohled a nakonec řekl: „Nápodobně.“

Po pravdě řečeno Mo Ran byl ze své manželky z minulého života znechucený. A co víc, ten odpor se neobjevil z ničeho nic až po jeho znovuzrození, ale prosákl mu až do morku kostí během jeho minulého života. V poslední době ji pokaždé zahlédl jen z dálky, takže znechucení, které v něm budila, bylo snesitelné. Až do dnešního dne.

Byla to jemná a křehká žena, která vždy mluvila tichým hlasem. Připomínala nedozrálý plod na začátku podzimu, ukrytý na větvi mezi lesklými listy, který příjemně voní, jeho vůně je však slabší, než vůně okolních květů, je teprve jemně vybarvený, ale ta barva je velmi lákavá. Měla štíhlou, nicméně plnou postavu, která slibovala nekonečnou něžnost mladé lásky, kdy i malé sousto toho ovoce zalije ústa lahodnou sladkokyselou šťávou.

Jenže, když kousnete hlouběji, najdete uvnitř odporného mrtvého červa, který zahnívá a zjistíte, že hniloba a plíseň prorostly celým plodem.

Popravdě, ve srovnání s ním Song Quitong v minulém životě nic až zase tak strašného neprovedla. Jenom zradila sektu Rufeng, aby si zachovala život. Jen obětovala Ye Wangxiho, aby zachránila sebe, když Mo Ran vraždil v dobytém městě. Jenom se zdobila stříbrem a zlatem, zatímco Linyi se proměnilo v horu zabitých a radovala se, protože získala Mo Ranovu přízeň, a s ochotou dychtila sloužit novému pánu.

Jenom hanobila mrtvého Ye Wangxiho, aby ukázala svou oddanost, jenom srdceryvně naříkala nad Ye Wangxiho mrtvým tělem, které už nemohlo promluvit a skuhrala, jak k ní byl krutý, jak ji den, co den mučil, jak bídný byl její život, kdyby Mo Ran nepřišel.

A?

Mo Ran mlčky přemýšlel.

Co ještě udělala?

Nangong Si byl netrpělivý. Příprava jídel se protahovala, a tak to odešel popohnat. Manželé z minulého života osaměli.

„Osvězte se laskavě, mladý pane Mo.“

S úsměvem mu naplnila číšku. Rukáv se jí svezl a odhalil zápěstí s rumělkově rudou skvrnou.

Mo Ran natáhl ruku a bez zřejmého důvodu její zápěstí pevně sevřel.

Překvapeně vydechla a vzhlédla k němu; v hlubokých, lesklých očích se zračil strach. „Mladý pane Mo, co to...“

Mo Ran se na ni chvíli upřeně díval a pak sklopil oči a pohlédl na její světlé, drobné ruce.

„Máte krásné ruce,“ řekl tiše, v tváři chladný a odtažitý výraz. „Umí slečna Song hrát šachy?“

„T... trochu.“

„S takovými půvabnými dlaněmi musíte být vynikající hráčka šachu,“ pokračoval studeným hlasem. Zvenčí se ozvaly Nangong Siho kroky a jeho vlk zaštěkal u dveří.

„Promiňte.“

Mo Ran pustil štíhlá zápěstí Song Qitong a poté si důkladně otřel prsty kapesníkem.

Venku zapadající slunce vyslalo své poslední paprsky, aby ještě zalily večerní oblohu zářivými barvami. Uvnitř probíhal příjemný jarní dýchánek.

Mo Ran nasadil svůj obvyklý výraz, jako by se nic nestalo. Song Quitong své bezdůvodné ponížení snášela se zkušeným klidem, dokonce během večera vstala a znovu Mo Ranovi naplnila číši.

Neměl chuť pít víno, které nalila. Nechal svůj pohár po zbytek večera netknutý.

Slova se ujal Nangong Si: „Mladý pane Mo, klání na hoře Lingshan se blíží. Jste žákem učeného mistra Chu, jistě ho nechcete zahanbit. Připravil jste se?“

„Nepojedu tam.“

„... Vy jistě žertujete.“

„Mluvíím vážně,“ řekl Mo Ran se smíchem. „Zhostí se toho můj bratranec. Budou tam všechny sekty, a mně se nechce tísnit se s kdekým.“

Nezdálo se, že mu Nangong Si uvěřil. Sledoval ho přivřenýma temnýma očima ostře, jako orel.

Mo Ran mu jeho pohled bez uhýbání opětoval.

Orel pozoroval balvan, dokud se neujistil, že je to jenom balvan, a ne mazaný králík nebo slizký had.

Opřel se o židli, v prstech točil jídelními hůlkami a pak se zazubil. „To je zajímavé. Takže vás při soutěži na hoře Lingshan nepotkám?“

„Nepotkáte.“

Nangong Si položil dlaň na své čelo a rozesmál se: „Žák učeného mistra Chu musí být skutečně výjimečný, když ho takové prestižní utkání nezaujalo.“

Sakra, pomyslel si Mo Ran, jak to jen mám vysvětlit? Nemůže přece Nangong Simu jednoduše říct, že je duchem třicetiletého muže, který nějak ožil. To si má Taxian Jun hrát s těmi kloučky, kterým ještě teče mléko po bradě, a vůdcové sekt, které porazil a pobil, se na něj budou dívat z tribuny a budou hodnotit jeho výkon známkami.

... No to je legrace.

Odkašlal si a řekl: „Ve skutečnosti si nemyslím, že je to pod mou úroveň. Po pravdě dostatečně neovládám předepsané kultivační techniky a nerad bych mistrovi dělal ostudu svými chabými schopnostmi. Někdo tak zdatný jako Nangong Si je na takovou soutěž připravený mnohem lépe. Neposmívejte se mi, prosím.“

Kdyby to slyšelo prostomyslné ptáčátko jako Xue Meng, bylo by nejspíš radostí bez sebe a Mo Ran by zasáhl to správné místo. Nangongog Si však pocházel ze sekty Rufeng a byl zvyklý na intriky a křivolaké cesty k cíli. Ztratil matku ještě jako dítě a jeho život byl všechno, jen ne jednoduchý. Povzbudivě se na Mo Rana usmál, ale z hlavy to nepustil. Napil se vína. Ohryzek mu poskakoval v krku, jak polykal.

Otřel si rty rukávem a řekl: „Když se tedy mladý pan Mo nehodlá zúčastnit, kdo tedy podle vás, jako nezaujatého pozorovatele tentokrát vyhraje?“

Tak to se ptáš toho pravého, pomyslel si Mo Ran.

Kdo mohl lépe než on vědět, kdo vyhraje? Kromě falešného Gouchena, který se zřejmě také znovuzrodil, byl on jediným člověkem na světě. Který věděl, kdo v klání sekt na hoře Lingshan zvítězí.

Vítězem je...

„Nangong Si.“

Korálkový závěs soukromého salónku se rozhrnul; tvář nebyla v mihotavém světle vidět; její polovina se skrývala ve stínu. Než oba muži v místnosti stačili něco udělat, Song Quitong už byla na nohou a v tváři měla poplašený, lítostivý výraz. Sklonila hlavu a omluvným tónem pronesla: „Ye... mladý pane Ye.“

Nový příchozí byl vysoký a vzpřímený, byl oblečený v černých, zlatem protkávaných šatech, předloktí mu zakrývaly nátepníky, měl velmi štíhlou postavu. Byl ze tří desetin elegantní a ze sedmi desetin pohledný. Kdy jiný to mohl být, než Ye Wangxi?

„Za tebou jsem nepřišel.“

Ye Wangxi rozhrnul korálkový závěs a vstoupil do místnosti, aniž jí věnoval jediný pohled. Celou dobu hleděl na jedinou osobu. Vystupoval velmi chladně, ale pod povrchem bylo ještě něco jiného. „Nangong Si, jestli mě slyšíte, tak se na mně laskavě podívejte.“

Nangong Si se na něj nepodíval a místo toho řekl Song Quitong: „Proč stojíš? Posad' se.“

„Ne, mladý pane Nangongu. Mám nízké postavení. Měla bych stát.“

Nangong Si se okamžitě rozvzteklil a zakřičel: „Sedni si!“

Song Quitong se roztřásla. Chytila se okraje stolu a zaváhala.

Ye Wangxi v tom nechtěl pokračovat. Ledovým hlasem pronesl: „Poslechni ho.“

„Děkuji, mladý pane Ye.“

Ye Wangxi dále nevěnoval Song Quitong pozornost a řekl: „Nangong Si, jak dlouho ještě chcete dělat potíže? Vůdce sekty zuří tak, že téměř přichází o rozum. Prosím, vraťte se se mnou.“

„To se mi hodí. Já ho mohu považovat za blázna a on mně může považovat za mrtvého! Není o čem mluvit, ani kdybych se vrátil. Do sekty Rufeng už nevkročím, dokud on neodvolá svůj příkaz.“ Nangong Si s důrazem na každé slovo řekl: „Mladý pane Ye, odejděte laskavě.“

„Vy...“ Ye Wangxi sevřel ruce v pěsti a celý se otrásl. Mo Ran, který dosud jen přihlížel, měl nutkání převrhnout stůl a odtáhnout Nangong Siho pryč, ale Ye Wangxi byl ušlechtilý muž a svůj hněv dovedl ovládat.

„Nangong Si,“ řekl po chvíli ticha, ochraptělým unaveným hlasem, který se nehodil k jeho souměrnému obličejí. „Musíte to opravdu nechat zajít tak daleko?“

„A co když ano?“

Ye Wangxi zavřel oči, neslyšně povzdechl a pak je znovu otevřel. Jak tam stál před stolem, konečně úkosem pohlédl na Mo Rana. Špinavé prádlo se nemá prát na veřejnosti a záležitosti sekty se nemají probírat před těmi, kdo do ní nepatří.

Mo Ran zdvořile povstal, uklonil se Ye Wangsimu a řekl: „Právě jsem si vzpomněl, že si mám v krejčovství vyzvednout nějaké oblečení. Neměl bych krejčího nechat čekat, raději půjdu.“

Ye Wangxi na něj kývl. „Děkuji, mladý pane Mo.“

„Není zač. Jen si pěkně pohovořte.“

Mo Ran prošel okolo Ye Wangxiho a zadíval se na něj. Ye Wangxi stál pevně a vzpřímeně jako sosna, se svou obvyklou trpělivostí. Zblízka však Mo Ran uviděl, že má zarudlé oční koutky, jako by, než sem vstoupil, proléval slzy.

Mo Ran měl najednou pocit, že Ye Wangxiho chladná vyrovnanost bude stejného druhu, jako ta Chu Wanningova.

Z náhlého popudu se obrátil zpět na Nangong Siho: „Mladý pane Nangongu, já nevím, co se přihodilo mezi vámi a mladým panem Ye, ale vím, že k vám byl vždy skutečně laskavý a upřímný. Pokud můžete, promluvte si s ním otevřeně a nezamlčte nic, co byste mu měl říci.“

Nangong Si jeho radu neuvítal. V té chvíli právě nedbal na zdvořilost a studeně odsekl: „Vy se starejte o sebe!“

Ty chudáčku budoucí nebožtíku!

Mo Ran vyšel ven. Ještě ani nesestoupil po schodišti, když uslyšel Nangong Siho vzteklý křik; mladík začal rvát Ye Wangxiho duši na cáry jako vlk trhá kořist svými tesáky...

„Ye Wangxi! Jak se vám podařilo otce očarovat, že si vás váží víc než mě?! Vrátit se s vámi? A to sakra proč?! Měl jsem někdy v životě na vybranou? Co? Jen mi povězte, Ye Wangxi, na co... na co mě tam potřebujete!!“

Ozval se zvuk převráceného nábytku a třesk rozbíjených misek a talířů. Služky na chodbě se toho hluku polekaly, vykouklo několik hostů.

„Co se to děje?“

„Jéje, ten je v náladě, snad to tu nerozmlátí celý.“

Mo Ran sevřel rty a podíval se přes rameno na konec chodby.

Uslyšel Ye Wangxiho hlas nevýrazný a šelestivý jako suchý podzimní list.

„Nangongu, pokud vás má přítomnost ve vašem domově rozrušuje, pak odejdu a vy mně nebudete muset už nikdy vidět.“

„Vraťte se,“ řekl Ye Wangxi. „Já vás pokorně prosím.“

Kdyby to neslyšel na vlastní uši, Mo Ran by nikdy nevěřil, že takový hrdý, statečný člověk jako Ye Wangxi by mohl někdy vyslovit něco tak slabošského jako „pokorně prosím“. Ye Wangxiho si pamatoval jako nezlomného muže, jako neporazitelnou sílu z bitevního pole. Mo Ran si dokázal snáze představit, jak krvácí než že pláče, spíše by ho viděl umírat než klečet.

Avšak právě dnes, v tomto hostinci, před zraky Song Quitong, někomu řekl: „Já vás pokorně prosím.“

Mo Ran zavřel oči.

Jak to, že si člověk za celý život tolika věcí nevšimne?

Nikdo nechodí před ostatními nahý. Každý zakrývá své tělo oděvem a své pocity zakrývá slovy a gesty. Každý je zahalený do mnoha vrstev látek, ve kterých vyčnívají jen hlava a krk, jako větévka s květem, každý ukazuje světu jen tvář namalovanou líčidly, která nese výraz, který všichni čekají, že bude mít. Každý hraje svou určenou roli – v životě i na jevišti je to stejné – úlohy jsou jasně rozdělené: *sheng* – hlavní mužská role, *dan* – ženská role, *jing* – vedlejší mužská role a *chou* – komická mužská role.

Když někdo věčně hraje jen roli *sheng*, co by lidé řekli tomu, že si převlékne kostým, změní líčení a bude hrát *dan*?

Ale v pozdní noci, kdy zvuky činelů a flétny ztichnou, když si všichni z tváří smyjí své líčení, a voda na umývání sebou odnese ty namalované obličejy, které nosí přes den a objeví se úplně neznámé rysy.

Pak se ukáže, že *huadan*, typ, čilé mladé dívky, představoval odvážný mladý muž, kdežto *wusheng*, válečník, má pár něžných, laskavých očí.

Mo Ran se hluboce zamyšlený vrátil do malého pokojíku, ve kterém bydlel – žil dva životy, ale rozumí skutečně lidem? A rozumí sám sobě? Stačí samotný Chu Wanning a jeho srdce roste a pak zase odumírá, jen aby znovu ožilo. Chu Wanning ...

Myšlenky mu zabloudily k tomu, jak si ho Nangong Si spletl s Chu Wanningem. Zdálo se mu to úplně směšné. Jak mohlo k takovému omylu vůbec dojít?

Když však se myl před bronzovým zrcadlem, náhle zjistil, že se v něm odráží postava muže s vlasy vyčesanými nahoru, který je oblečený v jednoduchých bílých šatech. Vlasy si vyčesal a svázal ráno. Co se šatů týče, před několika dny zjistil, že jeho staré šaty mu jsou krátké a

těsné a když si šel koupit nové, v krejčovství ho zaujaly bílé šaty. Nijak nad tím nepřemýšlel, jednoduše si je koupil a oblékl, neuvažoval na tím, proč se mu tolik zalíbily právě bílé šaty.

Když se teď díval do zrcadla, pochopil to. Bylo to proto, že šaty se tolik podobaly těm, které nosil Chu Wanning.

Plocha zrcadla byla matná a žlutá a minulý život byl jako sen; když se Mo Ran zadíval na postavu v zrcadle, měl pocit, že se dívá na další útržek Chu Wanningovy duše, na jeho přízrak, v bahnitě žluté barvě, mlhavý jako snová vidina.

Voda, kterou si omyl obličej mu stékala po dospívajících rysech jeho obličeje, dolů po čelisti a kapala z brady.

Jak stál před zrcadlem, pochopil, že svým Nočním strážcem nešikovně napodobil Nočního strážce, kterého sestavil Chu Wanning, že on sám zkouší neobratně napodobit svého mistra.

Mo Ran nevědomky připomínal Chu Wanningův stín ve světě živých; nemohl ho najít, a tak se v něj sám pomalu proměňoval.

Čas plynul. A já kvůli svědomí, nebo snad kvůli něčemu jinému – nemohl jsem se s tebou vidět, ale stále jsem na tebe myslel, jaké by to bylo, kdybys tu byl, co by tě rozesmálo a co by tě rozzlobilo. Ať už jsem dělal cokoli, pokaždé jsem na tebe myslel, myslel jsem na to, abys byl hrdý na všechno, co udělám. Říkal jsem si: kdybys tu byl a já udělal tohle, souhlasil bys? Pochválil bys mě, alespoň trochu, řekl bys, že jsem se zachoval správně? Tak jsem uvažoval den za dnem až mi to prorostlo až do morku kostí, stala se z toho má druhá přirozenost. Proto jsem ani nepoznal –

Že jak čas plynul, začal jsem tě nosit ve svém srdci.

Poznámka: sheng, dan, jing a chou jsou základní typy rolí v pekingské opeře, přičemž huadan je podtypem ženské role dan a wusheng podtypem hlavní mužské role sheng.

123. kapitola - Mistr vchází do mých snů, protože ví, že na něj často myslím

„Pane Cesty Zhao, pane Cesty Li, viděli jste už pořadí? Vítěz klání na hoře Lingshan je opravdu překvapivý!“

V Perlové čajovně se spolu vzrušeně dohadovala skupinka potulných kultivujících nad talířkem arašídů a konvicí vřelého čaje. Hlavním tématem jejich rozhovoru byly nejčerstvější novinky, které byly horké víc, než jejich čaj.

„Jasně, že jsem to už viděl! Nikdo nečekal, že vyhraje hora Sisheng, sektička z dolní kultivační oblasti. Ty starý prdolové z horní kultivační oblasti si teď můžou jít přeprat spodky. Hlavně sekta Rufeng, hehe, jejich předkové se teď musí obracet v hrobech! Jak se jmenuje ten, co vyhrál? Xue Fénix?“

„Cože? Hahaha, Xue Fénix? Starej Zhao, já z tebe asi umřu smíchy. Má přezdívku Syn fénixe! Jeho příjmení je Xue, jméno je Meng a zdvořilostní jméno má Ziming. Jeho táta je Xue Zhengyong. Jaký otec, takový syn, ten Xue Zhengyong toho umí taky dost!“

U ohniště seděl vysoký muž se staženou kápí, pil si máslový čaj a hleděl si svého. Když však uslyšel hovor, šálek u jeho rtů se zastavil a on tiše utrousil: „Hm?“

„Když mu říkají Syn fénixe, není to žádný přehánění. Každý mladý pán, co tam byl, měl magickou zbraň, ale on měl jen obyčejný meč, přesto se mu nedokázali postavit, bylo to neuvěřitelné.“

„Zapomněl si, kdo je jeho učitel? To se rozumí, že s žákem Yuhenga noční oblohy nebudou žádný žerty!“

„Popravdě, já si myslím že vítězství Xue Ziminga bylo už od začátku úplně jasné. Určitě jste slyšeli, že Xue Ziming se utkal v boji dvojic s Nangong Sim. A jestli chcete znát můj názor, tak já říkám, že kdyby se mu to děvče z jeho dvojice nepletlo pod nohy, dopadlo by to úplně jinak.“

Muž, který rozhovor napjatě poslouchal, při těchto slovech odložil šálek, aniž by z něj upil.

Otočil hlavu; oči měl čiré jako podzimní vody, ale pronikavé jako záře blesku – byl nesmírně pohledný. Usmál se na klábosivé kultivující a přidal se k jejich hovoru.

„Promiňte, v posledních dnech jsem kultivoval v horách, ztratil jsem přehled o čase a promeškal jsem soutěž na hoře Lingshan. Zaslechl jsem, že jste mluvil o tom, že první místo získal Xue Meng... Nevadilo by vám, povědět mi víc?“

Kultivující byli celí nadšení z toho, že získali posluchače, hned na Mo Rana kývali, ať si k nim přisedne a udělali mu místo.

I Mo Ran se naučil chovat – od doby, kdy vyrazil na cesty, dospěl. Poručil majitelce čajovny, ať jim dolije šálky čajem odrůdy Lingshanský déšť a pro všechny objednal kandované plody jujuby, koláčky s ořechy, třešně naložené v pálenice a melounová semínka, usmál se a řekl: „Xue Ziming je miláčkem nebes, není tedy až takové překvapení, ale zaslechl jsem, že Nangong Si ze sekty Rufeng snad měl mít ve svém družstvu dvojic dámu...?“

Kroužek mužů rozveselilo, že se mohou bavit o ženách, i když k o ně samotné žádná dáma ani nezavadila.

„To měl. Byl to jeden z těch případů, kdy je hrdina poražen kvůli krasavici. Kdyby Nangong Si opravdu ukázal, co umí, kdo ví, jak by to s Xue Mengem dopadlo.“

„Chápu. To je velice zajímavé.“

Tak se to minulém životě nestalo, tehdy Ye Wangxi a Nangong Si společně obsadili první místo. Mo Ran si napřed myslel, že malého fénixe Xue Menga zasáhla Chu Wanningova smrt

natolik, že se vlastním silami dopracoval úspěchu, ale teď se zdá, že Xue Mengovo snažení představovalo jen jednu stranu mince.

„Kdo ta dáma může být?“

„Ta holka se jmenuje Song... něco Tong, nepamatuju se přesně. Je moc hezká. Jak to vypadá, omotala si mladého pána ze sekty Rufeng pěkně kolem prstu.“

„Že je hezká, to ji nevystihuje. Je lepší říci, že je úchvatně krásná. Kdybych byl Nangong Sim, vzdal bych se vítězství v soutěži na hoře Lingshan, jen kdyby to tu krásku potěšilo.“

Přesně, jak si myslel.

Soutěž na hoře Lingshan zahrnovala tři disciplíny: jednotlivce, dvojice a hromadné utkání – výsledky ze všech tří se sčítaly a až ze součtu vyšel konečný vítěz. V minulém životě v soutěži dvojic stáli Xue Meng a Shi Mei proti Nangong Simu a Ye Wangximu. Ye Wangxi se později ukázal jako druhý nejsilnější muž světa, hned po Chu Wanningovi, takže není třeba dál rozebírat, jak dopadl jejich souboj. Nebesa vědí, co se mohlo stát, že Nangong Si přivedl to nemehlo Song Quitong, místo toho, aby soutěžil společně s Ye Wangxim...

Mo Ran položil svůj šálek a hladil si spánek.

Co si ten chlapík sakra myslel?

„Ó, ty ženy. I takový divoký hřebec jako Nangong Si je zkrocený natotata.“ Postěžoval si jeden z nich a ostatní se hlasitě rozesmáli.

Mo Ran se musel zeptat: „A co Ye Wangxi?“

„Kdo?“

„Ye Wangxi,“ zopakoval Mo Ran.

Z nepochopení vepsaného v jejich obličejích Mo Ran pocítil trpkost. Vždyť ten člověk Mo Rana v minulém životě zahnal do úzkých... jak to, že ho neznají!

Zamával rukou a začal vysvětlovat: „Ten druhý mladý pán ze sekty Rufeng; dlouhé nohy, přívětivá povaha, moc toho nenamluví, bojuje s mečem a...“

Když Mo Ran viděl jejich tupé výrazy, povzdechl si a přestal s jeho popisem, protože už znal odpověď.

„... lukem.“

„Toho neznám.“

„Nikdy jsem o něm neslyšel.“

„Bratře, jak jste se o něm doslechli? Sekta Rufeng vyslala na klání na hoře Lingshan šestnáct žáků, ale ani jeden z nich se nejmenoval Ye.“

Ye Wangxi se tedy v tomto životě soutěže nezúčastnil.

Mo Ran se odmlčel. Vzpomněl si na příhodu v hostinci, kdy Ye Wangxi řekl Nangong Simu: „Vy se vraťte, já odejdu.“ Najednou mu bylo neveselo a cítil lítost.

To není možné, že ne?

Ye Wangxi opravdu odešel ze sekty Rufeng?

V minulém životě Ye Wangxi řekl před svou popravou katovi, že chce být pohřbený v hrobce hrdinů sekty Rufeng, vedle Nangong Siho. Mo Ran si musel povzdechnout, jak je možné, že to dopadlo takhle? Drobné změny, kousek po kousíčku a najednou je všechno úplně jinak. Svět je vzhůru nohama, kde bylo dříve moře, je teď souš.

Změna osudu může být prudká jako zuřivá bouře. Vzdát se nenávisti minulosti se neobejde bez prolité krve a hořkých slz. Tak to bylo u něj a Chu Wanninga.

Ale změna osudu může být jako mrtvé ticho, jako je to u Ye Wangxiho a Nangong Siho.

Snad nastala právě tehdy v hostinci, když Nangong Si dovolil Ye Wangximu a jeho doprovodu zůstat přes noc. Snad Nangong Si dostal uprostřed noci žízeň, zašel si pro čaj a tam narazil na ubohou Song Quitong.

Snad mu Song Qiutong nalila pohár vody, možná upadla, když se na zraněné noze belhala po schodech; to už se nikdy nedozví.

Třeba byl nešikovný, když pil vodu a polil si šaty a ona mu nezištně nabídla svůj kapesník. Tehdy se mezi nimi ještě nic nestalo a Nangong Si jí pravděpodobně řekl jen stručné „díky.“ Nikdo z nich neslyšel, jak se k nim s burácením valí osud.

Nangong Si zíval, když stoupal po schodech.

Song Qiutong tam stála a dívala se, jak odchází.

A Ye Wangxi ve svém pokoji zapálil svíčku, aby mohl pokračovat ve čtení knihy.

V minulém životě si Mo Ran představoval, že je všemocný a vševědoucí a myslel si, že pochopil koloběh života a smrti.

Teď chápal že všichni na světě jsou jako vodní býlí unášené proudem, které může rozptýlit vítr nebo déšť; křehké zelené výhonky duší, které se mohou snadno polámat o kamenitý břeh.

Měl takové štěstí; napřed ho to zaneslo daleko a pak ho proud vrátil k Chu Wanningovi.

Pořád může svému mistru prokazovat úctu, ještě může říci: „Odpusťte mi, že jsem vás opustil.“

Dopil čaj a rozloučil se.

Venku se zvedl vítr a záhy přišel i déšť.

Mo Ran si přetáhl kápi a zamířil do hlubokého lesa.

Jeho postava se vzdalovala a zmenšovala se, až z ní byla jen malá černá skvrna v soumraku, jako kapka tuše, která se rozpouští v misce vody, pomalu bledne a mizí.

Prásk!

Na obzoru se blýsklo, temnou oblohou zaduněl hrom a déšť přešel v lijavec.

„Prší.“ Kdosi vyšel ven z čajovny, a s úderem hromu se rychle poroučel nazpátek.

„To je určitě bouřka... sakra, dal jsem sušit proso na sluníčko, teď už z něj bude bláto.“

„No tak dobře, hej paní, přinesete nám ještě konvici čaje? Raději půjdeme domů, až se vyčásí.“

Mo Ran kráčet deštěm, běžel deštěm, pádil deštěm a v dešti skrýval nesmyslných dvaatřicet let svého minulého života.

Nevěděl, jestli hustý déšť dokáže smýt jeho viny; Chu Wanning mu odpustil, ale on si neodpustil. Jeho srdce bylo těžké, tak těžké, že sotva dýchal.

Chtěl zbytek svého života využít ke konání dobra, všechno napravit. Ale může déšť za celý život smýt zlo prorostlé kostmi, nečistotu, která mu proudí v krvi?

Přál si, aby pršelo celých pět let.

Přál si, aby až se Chu Wanning probudí, mohl před něj předstoupit trochu čistší a pak být ještě čistější. Nechtěl být špinavý, až ten čas nastane, špinavý jako bahno, jako prach, jako hlína na hrnčířových botách, špína za nehty žebráka.

Přál si jenom, aby, než se Chu Wanning probudí, byl sám o trochu lepší a pak ještě o trochu lepší. Jen tak ten nejhorší, ale úplně nejhorší žák na světě mohl sebrat odvahu a oslovit toho úplně nejlepšího mistra na světě.

Té noci Mo Ran onemocněl.

Býval obvykle silný a zdravý, ale když takoví lidé onemocní, je jejich nemoc těžká a zlá.

Ležel v posteli, zachumlaný do silné přikrývky. Snil o věcech, které se udály v minulosti, o tom, jak Chu Wanninga mučil, jak se Chu Wanning zmítal pod jeho tělem, jak mu Chu Wanning umíral v náruči. Vzbudil se do skučení větru a bubnování studených dešťových kapek venku. Našel křesadlo, aby zapálil svíčku, ale jen do něj mnohokrát marně bušil, z křesadla nevyšla ani jiskřička. Unaveně odhodil pazourek a ocílku. Schoval si tvář do dlaní a

pak si ji zuřivě mnul, bolestivě se tahal za vlasy, ohryzek v krku mu poskakoval; vyl zoufale, jako poraněné zvíře.

Unikl smrti, unikl ponížení, ale nakonec nemohl uniknout svému svědomí.

Bylo to strašné, občas nedokázal rozlišit sny a skutečnost, musel se neustále hlídat, aby věděl, zda spí nebo bdí.

Cítil strašnou bolest, jako by jeho duše byla rozpolcená ve dvě a jedna duše patřila minulosti a druhá současnosti. Duše zápasily a zraňovaly se, jedna proklínala tu druhou, říkala, že je šílenec s rukama potřísněnými krví a ta druhá to oplácela; jak je možné, že teď předstírá, že neudělal nic zlého, jak vůbec může kráčet po zemi.

Duše současnosti spílala duši minulosti: Mo Weiyu, Taxian June, ty darebáku, proč jsi se dopouštěl takových hříchů? Jak mám napravit, co jsi napáchal?

Já chtěl začít znovu, ale ty mě strašíš, pronásleduješ mě ve snech, v opilosti, ve slabém světle svící, vrháš se na mě, když to nečekám, abys mě se svou křivou tváří proklínal!

Proklínal mě tisícerou smrtí, po které už nepříjde žádný život, proklínal mě věčným utrpením, které čeká na ty zlé.

Říkáš, že je to jen sen, který se jednoho dne rozplyne. Zaklínáš mě tím, že se jednoho dne probudím zpátky v paláci Wushan. Zlomyslně se mi vysmíváš, když mi připomínáš, že na mně nikomu nezáleží.

Že už jsem vlastněma rukama zabil jediného člověka, který by za mne dal život.

Ale byl jsem to já?!

Ne, ne, to jsem nebyl já, to jsi byl ty, Taxian June! Ty, Mo Weiyu!“

Já nejsem ty, já ne...

Nemám na rukách krev, já...

Já můžu začít znovu.

A druhá polovina duše kvílela právě tak, ve zkřiveném obličejí se otevřela ústa plná ostrých zubů.

To necítíš žádnou vinu?

Nezničil jsi všechno úplně sám?

Proč nezemřeš?! Proč svou krev neobětuješ všem těm lidem, kterým jsi v minulém životě ubližoval bez jediného zatraceného důvodu?!

Ty stvůro! Ty pokrytče!

Ty že jsi jiný než já? Ty jsi Mo Weiyu, stejně jako já! Máš stejné vzpomínky a neseš stejné viny, nikdy se mně nezbavíš – já jsem tvoje noční můra, tvůj démon. Já jsem ty, jsem v tvém srdci, ve tvých snech, to já jsem tvá odporná duše, kterou jednoho dne budou nebesa soudit!

Začít znovu?

Jak to chceš sakra udělat? Kde bereš to přesvědčení, že máš nějaké právo začít znovu? Jenom všechno ničíš a ničíš i ty, kdo tě milují.

Všechno dobro jsi konal jen proto, abys trochu ulevil výčitkám svědomí, vid'?! Ha! Mo Weiyu! Troufneš si ukázat mu, kým jsi v minulém životě byl?

Máš dost odvahy, na to abys Chu Wannigovi dovolil poznat, že to jsi byl ty, kdo ho říznul do hrdla a nechal krváčet, kdo mu ze života udělal noční můru! Že jsi to byl ty, kdo ze světa udělal peklo, sužované hladomory a neštěstím!

To jsi byl ty.

Hahaha, ty prokleté zvíře, já jsem ty a ty jsi já! Neunikneš mi, protože jsi mnou, Mo Weiyu! Ty víš, že je to pravda!

Mo Ran měl pocit, že šílí. Tápal rukou podíl postele, až nahmatal křesadlo a ocílku a znovu se pokusil v noční tmě zapálit svíčku.

Ale svíce ho odmítla poslouchat, ani svíčky na něm nezáleželo, aby ho zachránila.

Byl opuštěný ve tmě, ruce se mu neovladatelně třásly, jak se znovu a znovu pokoušel vykřesat oheň, ale neobjevila se ani jediná jiskra.

Nakonec klesl na lůžko a začal hlasitě vzlykat. Pořád dokola se omlouval – v noční tmě se mu zdálo, že okolo postele stojí zástup stínových postav, které mu spílají a požadují, aby jim zaplatil svým životem, kvílí na něj, že kdo byl jednou zlý, zůstane zlým napořád. Mo Ran nevěděl, co dělat, jen bezmocně drmolil: „Odpusťte mi, odpusťte mi...“ Nikdo ho však neposlouchal.

Nikdo mu nechtěl odpustit.

Hlavu měl horkou a srdce ho pátilo.

Najednou uslyšel tichý vzdech.

Otevřel oči a mezi přízračnými stíny spatřil Chu Wanninga, který vypadal přesně tak, jak vypadat měl – sněhobílý šat se dotýkal podlahy, měl dlouhé a široké rukávy, jeho rysy byly půvabné jako vždy.

Přistoupil k lůžku.

Mo Ran mezi vzlyky šeptal: „Mistře... já... nemám právo vám přijít na oči...“

Chu Wanning neřekl nic, sebral křesadlo a jistými pohyby zapálil svíčku, kterou Mo Ran nedokázal rozsvítit.

Kde je mistr, tam je světlo.

Kde je Chu Wanning, tam je plamen.

Stál vedle svícnu, dlouhé řasy sklopené. Pak vzhlednul, zadíval se na Mo Rana a věnoval mu klidný úsměv. Řekl: „Mo Rane, spi. Vidíš, teď svítí světlo. Nemáš se čeho bát.“

Mo Ran měl pocit, jako by mu ze srdce spadlo něco strašlivě těžkého, a hlava ho bolela, jako by se mu měla rozskočit; ta slova mu zněla tak povědomě, jako by je už někdy slyšel. Ale nemohl si vzpomenout.

Chu Wanning si shrnul rukávy a posadil se na postel. Venku padal studený déšť, ale v pokoji bylo teplo a noc už nebyla temná.

„Zůstanu tu s tebou,“ řekl Chu Wanning.

Při těch slovech se mu bolestně sevřelo srdce, jako by se chtělo zavázat na uzel.

„Mistře, nechodte pryč.“ Sevřel Chu Wanningovu ruku v širokém rukávu.

„Já neodejdu.“

„Když odejdete, bude tu zase tma.“

Mo Ran slzel. Styděl se, proto zvedl dlaň a zakryl si oči. „Mistře, nenechte mě samotného... prosím... já už nechci být císařem, opravdu... prosím, neopouštějte mě.“

„Mo Rane...“

„Prosím.“ Možná to bylo tím, že blouznil z horečky, nebo tím, že něco uvnitř něj vědělo, že je to jen sen, že až se probudí, Chu Wanning tu nebude, pořád tiše opakoval: „Prosím, neopouštějte mě.“

Ledové kapky bušily na okno jako nespočetní pomstychtiví duchové, kteří si přišli pro Mo Ranův život.

Ale v Mo Ranově snu Chu Wanning zažehl světlo a ten maličký plamínek zaháněl všechny chlad.

„Dobře, já nikam nepůjdu.“

„Nepůjdete?“

„Nepůjdu.“

Mo Ran otevřel ústa, aby mu poděkoval, ale vyšlo z nich jen zakňučení, jaké vydávají psi, když chtějí někoho obměkčit.

„To říkáte všichni, že ode mě neodejdete, že mě neopustíte.“ Mo Ran už upadal do tvrdého spánku a zmateně mumlal se zastřenýma očima. „Ale nakonec všichni odejdete. Nikdo o mně nestojí, polovinu života jsem jako toulavý pes... když si mě někdo vezme k sobě, po pár dnech mě zase vyhodí... já už nemůžu... vážně... mistře, já už nemůžu, už jsem tolik unavený, už nemůžu dál...“

Jako hladový toulavý pes, který nemá žádný domov, s odřenými packami a špinavou, slepenou srstí, aby přežil, neměl jinou volbu, než se rvát o potravu s žebráky a zdivočelými kočkami.

Po takové době špatného zacházení už nikomu nedůvěřoval; když se někdo sehne, obyčejný pes si bude myslet, že mu chce dát nějaký pamlsek, ale toulavý pes čeká, že po něm hodí kámen. Mít se stále na pozoru, a stále jít, jít, a vrčet na všechno a na všechny – to byl jeho úděl.

„Mistře, až o mně už jedou nebudete stát, tak mě prosím zabijte, jenom mě nevyhánějte,“ zašeptal mezi vzlyky. „Strašně bolí, když vás pořád jen vyhánějí, to já radši umřu...“

Horečka mu stoupala, až se změnil v propocení uzlíček.

Až zapomněl, kde je, zapomněl, kdo ho navštívil ve snu.

„Mami,“ zamumlal, než ztratil vědomí. „Stmívá se, já mám strach... já chci domů...“

Poznámka: Název kapitoly je parafrází na citát z Du Fuovy básně Snění o Li Baiovi. „Starý přítel vchází do mých snů, protože ví, že na něj často myslím. Teď, když jsi byl polapen, jak jen dokážeš roztáhnout křídla a svobodně se toulat?“ Du Fu (712 -770) byl básník a úředník, který žil období dynastie Tchang a je považován za jednoho z nejvýznamnějších čínských básníků. Česky vyšel výbor jeho básní pod názvem Kam spěchají ty květy.

124. kapitola - Mistr se probouzí

Bariéra okolo Pavilónu rudých lotosů se třpytila a zářila ve dne v noci, v zimě i v létě.

Pět let minulo, svět při připomínal lampičku s pásem obrázků, které se rozhýbají, když zapálíte svíčku; měnil se každým dnem, každým měsícem.

V čajovnách, v dějepisných knihách ... se ty roky proměnily v odvyprávěné příběhy a popsané stánky.

Když se ohlédneme do minulosti –

Prvního roku Chu Wanningova pobytu v ústraní jeho žák Mo Ran odešel z hory, zatímco Xue Meng a Shi Mei na hoře Sisheng zůstali a každý si kultivoval po svém.

Toho roku se mírně zlepšilo Mo Ranovo psaní, Xue Meng dosáhl devátého stupně Umění tiché čepele a Shi Mei na konci roku odjel studovat lékařství do sekty Guyue'ye a mnohé se tam naučil.

V té době Mo Ran v Yizhou navštívil rodinu Chang, bohatý rod obchodníků se solí a žádal o setkání s mladým panem Changem kvůli jistým osobním záležitostem, jen aby se dozvěděl, že mladý pan Chang před několika dny náhle zemřel. Poté, co v podsvětí zjistil, že mladý pan Chang se spřáhl s falešným Gouchenem, Mo Ran doufal, že od něj získá nějaké informace, avšak jeho protivník byl o krok před ním a svědka odstranil – tak důkladně, že tělo shořelo na popel.

Byla to další slepá ulička.

Druhý rok Chu Wannigova pobytu v ústraní svět kultivace žil kláním na hoře Lingshan, ve kterém Xue Meng obsadil první místo, Mei Hanxue druhé a Nangong Si třetí. Shi Mei pečoval o nemocné a zraněné dolní kultivační oblasti, zatímco Mo Ran cestoval po světě, pobíjel zlé demony a konal dobro, kamkoli vkročil. Poté odešel kultivovat do hor a beze stop zmizel.

Třetí rok Chu Wannigova pobytu v ústraní byl rokem duchů a démonů, poznamenaný jinovou energií. Bariéra vytvořená po krveprolití v Motýlím městě zeslábla, přízraky a démoni se vplížili do světa živých a sužovali lid. Žáci z hory Sisheng vedení Xue Mengem se jim postavili. Ačkoli to nebylo tak zlé, jako tehdy, když zlí duchové zaplnili oblohu, byl to tvrdý rok, plný utrpení a běd.

Horní kultivační oblast byla rozlehlá a lidnatá a spoléhala se na vlastní síly. Každá z devíti hlavních sekt vyslala stovky svých žáků, aby střežili hranici mezi dolní a horní kultivační oblastí, vybudovali zeď proti zlu, která bránila zlým duchům i zoufalým utečencům v cestě na východ.

Uprchlíkům bez domova z dolní kultivační oblasti nebylo dovoleno překonat zeď, a byli ponecháni na pospas, protože strážci hranice odráželi lidi stejně jako demony. Za hradbami panoval mír, zatímco oživlé mrtvoly poskvřňovaly půdu venku. Xue Meng se mnohokrát pokusil s horní kultivační oblastí vyjednat, ale žádného úspěchu nedosáhl. Odpovědnost za všechnu krev, kterou toho roku prolili žáci z hory Sisheng u Motýlího města, patřila východu.

Na konci toho roku zastihl Mo Rana, který kultivoval o samotě v ústraní hor, dopis od jeho strýce. Když zjistil, že kraj Shu se ocitl v nesnázích, vrátil se ke světským záležitostem.

Čtvrtého roku Chu Wanningova pobytu v ústraní bojovali Mo Ran a Xue Meng bok po boku, mladí páni z hory Sisheng vedli v dolní kultivační oblasti válku a vyhnali zlo ze země. Během závěrečné bitvy, která opět proběhla u Motýlího města, Xue Ziming drtil duchy a demony po stovkách a Mo Weiyu sám zacelil Nebeskou puklinu.

Poté horní kultivační oblast přestala střežit své hranice a povolila vstup i lidem z dolní kultivační oblasti.

Xue Meng a Mo Ran si vydobyli slávu, prvnímu se říkalo Syn fénixe a jeho proslulosti nikdo jiný nedosáhl, druhý byl znám jako učený mistr Mo, protože Nebeskou puklinu zcelil pomocí technik, které byly na vlas stejné, jako ty Chu Wanningovy.

Ale čas plyne a všechny věci se proměňují a pomíjejí.

Ačkoli se Xue Meng proslavil již díky soutěži na hoře Lingshan, neoddával se samolibosti a naslouchání lichotkám, jak to činil za svého mládí, namísto toho každou volnou chvíli pilně kultivoval a cvičil v bambusovém háji, v létě i v zimě, ať už zdrav či nemocen.

Pamatoval na mistrova slova, že miláček nebes zůstane miláčkem nebes i bez duchovní zbraně. Jeho vrozené nadání mu však již nestačilo, a musel vynakládat dost vlastního úsilí, potu a krve, aby se zlepšoval.

Někdy, když dokončil cvičení šermířských sestav, zlehka dopadl na zem a ohlédl se, míval pocit, že ve slunečních paprscích, které proudí skrz bambusový porost, vidí na kameni sedět malou postavičku, která si píská na list. A nemohl si nevzpomenout na ten den, kdy Chu Wanning, proměněný v dítě sledoval jeho cvičení v lesíku a pískáním mu udával rytmus.

Xue Meng téměř slyšel tu melodii, která zněla jen ve vzpomínkách.

Zavřel oči, zklidnil dech a soustředil se. Když je otevřel, k zemi se pomalu snášel bambusový list. Longcheng zazvonil, zákmit lesklé čepele se mu odrazil v očích, na zemi se mihnul stín meče, který útočil a poté promyšleně uhýbal, útočné údery byly prudké a siné jako valící se vlnobití, obrana připomínala sněhovou bouři, která zuří na nekonečné obloze.

Longcheng se stáhl a on znovu stál zpříma a nehnutě. Uvadlý list byl rozsekaný na tisíc kousků, které mu tiše padaly k nohám.

Se skloněnou hlavou vypadal téměř jako ten pošetilý chlapec, kterým býval. Když však vzhlednul, ten dojem byl pryč; rovné obočí a jasné, klidné oči, které vypadaly jako když se řeka vlije do jezera; burácející prudký proud se promění v nekonečnou tichou hlubinu.

Už je tomu pět let.

Xue Meng zvedl čepel a ledové ostří otřel bílým plátnem. Právě se chystal meč vrátit do pochvy, když ho vyrušilo uspěchaný dusot. Vzápětí se přihnul žák a bez ustání křičel: „Mladý pane! Mladý pane!“

„Co se stalo? Kde je tvá rozvaha? Vzpamatuj se. Co se stalo?“

„Pavilón rudých lotosů...“ Žák byl obličeji celý rudý a sotva lapal po dechu po tom rychlém běhu. „Mi... mistr Huaizui odešel! Sta... starší Yuheng... pro... probudil se!!“

Longcheng, veterán stovek bitev s třesknutím vypadl z ruky svého pána.

Xue Mengova bledá, pohledná tvář v několika okamžicích vystřídala všechny odstíny a pak zčervenala, ústa se otvírala a zavírala, aniž z nich vyšlo jediné slovo a on se jako o život rozběhl k jižnímu vrcholku hory Sisheng, svůj meč nechal ležet zapomenutý na zemi tam, kam spadl. Klopýtal a klouzal a cestou se málem zřítíl ze skály.

„Mistře! Mistře!!“

Navzdory tomu, že Xue Ziming právě někoho poučoval o rozvaze, všechnu svou hned odhodil.

Před Pavilón rudých lotosů doběhl ve stejnou chvíli, kdy tam Xue Zhengyong rozvážně nakráčel. Xue Zhengyong se zeširoka zazubil a zarazil svého syna, který se hnal, jako by mu šlo o život, ještě, než stačil vejít dovnitř.

Xue Menga to dost vyvedlo z míry: „Hej!“

„Dobrá, dobrá,“ smál se Xue Zhengyong. „Já vím, že chceš Yuhenga vidět. Ale je moc unavený, vždyť se sotva zotavil. Prohodil se mnou jenom pár slov a usnul. Určitě chceš svého mistra rušit při odpočinku?“

Xue Meng se zarazil: „Jistě, ale...“ Ale přece bylo tak těžké čekat celých pět let a chtěl by toho mistrovi tolik povědět. Moc si přál se právě teď rozběhnout za mistrem a pochlubit se mu, že v klání na hoře Lingshan získal první místo, povědět mu o všech těch démonech, které přemohl, a to úplně sám...“

„Bud' rozumný.“

Věta „bud' rozumný“ byla Xue Mengovou slabinou, pokaždé na něj platila, aby začal poslouchat. Dlouze zavzdychal a přestal se cpát dopředu, natáhl však krk, jako by mu to mělo pomoci zahlédnout přes podsaditého otce a skrze pootevřené dveře postavu ležící na lůžku.

Xue Meng sevřel rty, ale ještě to nevzdával: „Já se na mistra jenom podívám a hned půjdu, nebudu mu nic říkat.“

„Jako bych tě neznal. Když máš radost, děláš příšerný kravál.“ Xue Zhengyong na něj vrhnul přísný pohled. „Nemysli si, že jsem už zapomněl, jak jsi vyhrál na hoře Lingshan a před cizími jsi dělal, jak jsi nad to ohromně povznesený, ale to ti vydrželo jen čtyři, nebo pět dnů. Jak jsi se vrátil domů, každému jsi na potkání vyprávěl o tom, jak jsi Nangong Siho skopl z jeho vlka. Vyprávěl jsi to všem tak často, že i tetky ze Síně Mengpo to znaly nazpaměť. Tak co, ty? Teď mlčíš? Che!“

„Dobře.“ Xue Meng prohrál. „Tatínek má pravdu.“

„Jistě, samozřejmě, copak se tvůj tatík někdy zmýlil?“

Xue Meng se zaškaredil, ale nedokázal přestat vyzvídat: „Tati, a jak mistrovi je?“

„Celkem dobře, starší mistr Huaizui dokonce odstranil i jed z Jívy trahající srdce.“

„Aha, tak to už se mistr nepromění v malého bratříčka?“

„Haha, už ne.“

Xue Meng se poškrábal na hlavě, trochu zklamaný z toho, že už nikdy neuvidí Xia Siniho.

„No a co jinak? Je mu dobře?“

„Neboj se, je mu dobře. Jediná špatná věc bylo to, jak se tvářil, když zjistil, že prospal pět let.“ Xue Zhengyong se při vzpomínce na Chu Wanningův obličej musel smát. „Je dobré, že je tak unavený, jinak by mě vyslyšel ještě teď. A když už mluvíme o...“

Na něco si vzpomněl a Xue Mengovi řekl: „Meng Ere, udělej mi laskavost. Tvému mistru toho dost uteklo, když tak dlouho nevěděl o světě. Kdybychom mu měli všechno vysvětlovat sami, bylo by to hodně povídání a pro něj by bylo k nesnesení to poslouchat. Můžeme provést třeba tak; ty půjdeš za matkou, aby ti dala peníze a pak si vyrazíš na výlet dolů z hory a ve Wuchangu nakoupíš nějaké knížky. Nemívají tam takové ty letopisy, kde se píše o všem možném? Pár mu jich kup.“

Xue Meng za tím vycítil postranní úmysly – jeho otec, vychytralý lišák, si myslí, že by po celé hoře dělal moc velký rozruch, a tak ho raději vyštvě na pochůzku.

Ale na druhou stranu je to pro mistra... to není tak nepřijatelné. Mistr teď spí, a je pravda, že si není moc jistý tím, zda by dokázal ovládnout své pocity, kdyby byl teď v jeho pokoji. Asi by opravdu dělal hluk a vzbudil by ho.

Zhluboka vydechl a neochotně zabrblal: „Tak jo, půjdu koupit ty knížky.“

„Nakup knížky, kde se píše o horní i dolní kultivační oblasti, Yuheng si to rád přečte všechno.“

„No jo.“

A tak se Xue Meng sám a s nevelkou radostí vydal na cestu z hory.

Xue Meng nebyl žádný velký čtenář; když došel ke stánku s knihami ve Wuchangu, díval se sem a tam, ale názvy mu nic neříkaly. Musel se obrátit na prodavače: „Strýčku, máte nějaké knihy o tom, co se v poslední době dělo ve světě kultivace? Můžete mi jich pár vybrat?“

Prodavač, celý rozradostněný z toho, že vidí někoho z hory Sisheng, i když nepoznal, že to je sám syn fénixe Xue Ziming, nadšeně odpověděl: „Knihy o nedávných událostech? Samozřejmě, samozřejmě. Máme historické kroniky i románová zpracování, všemožné životopisy i letopisy, krajové kroniky, zápisky o potírání démonů, a dokonce i rukopisy nejslavnějších vypravěčů. Co by si pán Cesty ráčil přát?

Xue Menga z toho tlachání rozbolela hlava, takže jen mávl rukou a řekl: „Dejte mi to všechno, na penězích nezáleží.“

Věty, které takový obchodník slyší nejraději, nejsou: „miluji tě“ nebo „záleží mi na tobě“, ale „já to koupím“, „na penězích nezáleží“ a „od každého jednu“.

Když prodavač uslyšel Xue Mengův požadavek, okamžitě nasadil úsměv od ucha k uchu, zamnul si ruce, a začal z přihrádek vybírat knihy. Protože Xue Meng neměl nic lepšího na práci, začal probírat knihy na stánku, až narazil na tenkou, ale, jak se zdálo, zajímavou brožurku. Na stránce, kterou otevřel, stálo:

Žebříček léčitelské kultivace

První místo: Jiang Xi   pozice: vůdce sekty Guyue'ye na ostrově Linling

Druhé místo: Nangong Liu   pozice: vůdce sekty Rufeng v Linyi

Třetí místo: Ma Yun   pozice: pán na Taobao v Západním jezeře

A tak dále, celá stránka byla pokrytá drobnými znaky.

Xue Menga to hned zaujalo, a zvědavý na své umístění, prohlédl stránku čtyřikrát nebo pětkrát, ale jméno Xue Meng pořád nemohl nikde najít.

Nejprve byl schlíplý a pak trochu rozzlobený, prohlížel stránku tolikrát, až z toho začal šilhat, pak stránku otočil, našel několik další jmen a na konci řádek ve znění: „Kvůli časové tísni a omezeným zdrojům žebříčky zahrnují pouze prvních sto míst. Ti, kteří dosáhli nižšího než stého umístění, zde nejsou uvedeni.“

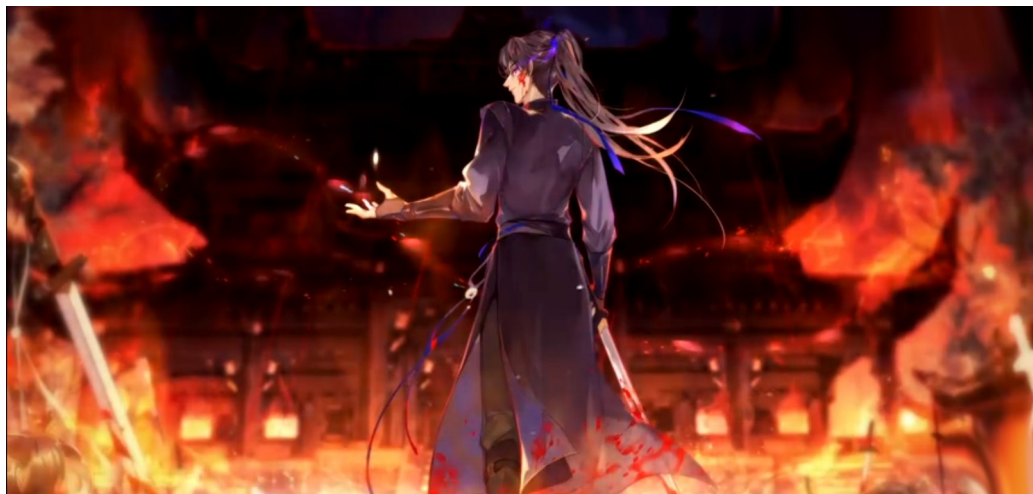
Xue Meng vztekle praštil s brožurkou o zem: „Tím jako myslí, že nestojím za zmínku?“

Prodavač polekaně nadskočil a když uviděl tu knížečku, kterou pročetl, sebral ji a začal ho utěšovat: „Nehněvejte se, pane Cesty, tyhle žebříčky lidé sestavují tak, jak se jim právě hodí, a v každé oblasti koluje úplně jiná verze. Když si koupíte takovou knížečku například v Linyi, na prvním místě bude docela jistě vůdce sekty Nangong. Lidé to stejně čtou jen pro ukrácení dlouhé chvíle, tak se nezlobte, nezlobte se.“

Jeho slova zněla rozumně a Xue Meng byl navíc dost zvědavý na zbytek brožurky. Odfrknul, vzal si ji nazpět od prodavače a náhodně nalistoval jiné stránky.

Tentokrát uviděl mnohem podivnější seznam:

Žebříček sebestřednosti mladých pánů.

125. kapitola - Mistr si nepotřebuje hledat kultivační partnerku

Krasopisně sepsaný žebříček hlásal:

První místo: Nangong Si   pozice: mladý pán sekty Rufeng

Druhé místo: Xue Meng   pozice: mladý pán z hory Sisheng

Zavřel knihu, každý sval v obličejí napjatý, jak se bránil nutkání roztrhat ji na kousky a zapálit.

„Ano, chápu,“ syčel Xue Meng skrz zaťaté zuby, a s výhruzným výrazem obličejí podal knížečku vyděšenému prodavači.

„Tuto knihu mi zabalte zvlášť, musím si ji podrobně prostudovat.“

Opis „Nebesa vědí jakých žebříčků“ si Xue Meng nacpal do rukávu. Veliký balík knih a svitků, který mu zabalil prodavač, nesl na zádech a šoural se zpátky na horu.

Vztekal se.

Zuřil, až se mu dělalo zle.

Druhé místo v žebříčku sebestřednosti mladých pánů?

Taková kravina! Co to je za hovado, že to mohlo napsat! Kdyby ho znal, tak by z něj ty žebříčky vymlátil! Sebestřednost, to určitě! Ten podělanej pes!

Hněv vyvážil předchozí divokou radost, takže když se Xue Meng vrátil k Pavilónu rudých lotosů, měl více méně svou běžnou náladu. Pořád sice cítil radost, ale záchvat hněvu mu pročistil hlavu.

Na stráži před pavilónem stálo několik zkušenějších žáků a odháněli zvědavce, aby starší mohl odpočívat.

Xue Meng však byl mladým pánem, kdo by se mu odvážil postavit do cesty?

A tak Xue Meng bez překážek vstoupil dovnitř.

Už padla noc a z pootevřených oken hlavní síně pavilónu se vylévalo medově žluté světlo. Protože Xue Meng nevěděl, zda mistr bdí nebo spí, s balíkem knih v náručí otevřel dveře a opatrně našlapoval, když se vkrádal dovnitř.

Bylo tam takové ticho, že slyšel tlukot vlastního srdce.

Xue Meng zadržel dech a když se zadíval na lůžko, pustil brožurku „Nebesa vědí jakých žebříčků“ z hlavy.

Xue Meng v tichu bez mrknutí zíral na postel.

„Ech?“

To v posteli nikdo neleží?

Chtěl se jít podívat blíž, v tom ucítil na rameni ledovou ruku.

Zároveň se ozval skřípavý, studený hlas: „S jakými úmysly přicházíte do Pavilónu rudých lotosů?“

Xue Meng s námahou otočil hlavou, v krku mu zakřupalo a v šeru uviděl mrtvolně bledou tvář. Lekl se tolik, až zaječel: „Áááá!“

Bezděky se ohnal rukou, aby toho člověka odstrčil.

Ale ten byl rychlejší, rychlostí blesku udeřil Xue Menga do šije a prudce ho kopnul do břicha. Donutil ho padnout na kolena a držel ho v pevném úchopu. Knihy a svitky, které Xue Meng nesl, se rozsypaly na podlahu.

Xue Meng byl nejprve trochu překvapený, ale, když se ocitl na zemi, úplně to s ním otřásl!

Pět let poctivě cvičí, den, co den, už dávno není chlapcem, kterým býval, ani Nangong Si pro něj není žádný soupeř. Ale tenhle člověk, kterému ani pořádně nevidí do tváře, ho ve dvou pohybech snadno přemohl a nedal mu žádnou příležitost pro protiúder. Kdo to může být?

Zvonilo mu v uších a do hlavy se mu hnala krev.

Pak ten člověk ledovým hlasem řekl: „Pět let jsem pobýval v ústraní a teď si najednou každý myslí, že mi může chodit po domě, jak se mu zachce. Kdo vás učí a kde je váš mistr? To vám nevštlípil žádná pravidla?“

Sotva to dořekl a Xue Meng vyskočil a pevně ho objal.

„Mistře! Mistře!!“

Xue Meng zvedl hlavu. Chtěl zadržet pláč, ale slzy mu tekly proudem. Mezi vzlykáním ze sebe ztěžka vypravil: „Mistře... to jsem já... podívejte... to jsem já...“

Chu Wanning se probudil a byl se vykoupat, proto byl jeho dotyk studený a trochu mokrý. Stál na místě, a i když tu bylo šero, bylo vidět, že se už uklidnil.

Na zemi před ním klečel mladý muž, ve věku asi dvaceti let. Měl světlou pleť a silné, tmavé obočí, které se nad očima klenulo blíž, než bývá u většiny lidí obvyklé a dodávalo mu zadumaný výraz. Rty měl plné, růžové a pěkně tvarované. Jeho tvář působila zhýčkaně a trochu změkčile, obzvlášť když se zlobil. Lidé s takovým výrazem bývají označováni za svádivé, nebo vyzývavé, ale to nebyl jeho případ. Nejvýraznější v jeho obličejí byly oči a Xue Mengovy oči byly jiskrné jako silná pálenka, ostré, pronikavé a panovačné. A ostrá pálenka zůstane pálenkou i v poháru z křehkého bílého nefritu.

Koneckonců uběhlo pět let. Xue Mengovi bylo teprve šestnáct, když Chu Wanning zemřel. Teď je mu dvacet jedna let. Dospívající chlapci nejvíc vyrostou mezi šestnácti a sedmnácti, každý rok vypadají jinak, každý půlrok se jim mění stavba těla. Když ho Chu Wanning po pěti letech znovu uviděl, vůbec ho nepoznal.

Chu Wanning se na něj dlouze zahleděl a pak pomalu vyslovil: „... Xue Mengu.“

Jako by ho volal jménem, ale také jako by si to jen říkal pro sebe.

Takže to je Xue Meng, který už není tím dorůstajícím mladíčkem z jeho vzpomínek; vyrostl, má široká ramena a je vysoký...“

Chu Wanning k němu obrátil tvář, která nic neprozrazovala.

„Proč klečíš? Vstaň.“

A je vysoký asi stejně jako on.

Kolik času uteklo je nejvíc vidět na těch mladých. Z dětí jsou najednou dospělí muži. První člověk, kterého Chu Wanning po svém probuzení uviděl, byl Xue Zhengyong. Tehdy si naplno neuvědomil, jak dlouhá doba je pět let. Ale když teď vidí Xue Menga, chápe, jak dávno to je, že mnoho lidí i věcí se v průběhu času změnilo.

„Mistře, v soutěži na hoře Lingshan...“ Xue Mengovi se podařilo trochu se uklidnit, držel se však Chu Wanninga jako klíště a tlachal o všem možném.

„Obsadil jsem první místo.“

Chu Wanning se na něj zadíval a pousmál se: „Samozřejmě.“

Xue Meng zrudl a pokračoval: „Já, já bojoval s Nangong Sim a on, on měl magickou zbraň, já ne, já, já ...“ Zastyděl se, že se tak okatě vychloubá. Sklonil hlavu a začal si rozpačitě žmoulat lem šatů.

„Já jsem mistrovi neudělal hanbu.“

Chu Wanning s úsměvem přikývl: „To muselo být ohromně těžké.“

„Ne, to ne!“ Xue Meng se zarazil a prohlásil: „Já jsem to udělal rád.“

Chu Wanning natáhl ruku a chtěl Xue Menga pohlédit po hlavě, jak to vždycky dělával, ale pak si vzpomněl, že Xue Meng už není dítě, nebylo by to právě nejvhodnější. Zarazil se a na místo toho Xue Menga poplácal po rameni.

Společně posbírali knihy rozházené po zemi a srovnali je na stůl.

„Koupils jich moc,“ postěžoval si Chu Wanning. „Jak to mám všechno přečíst?“

„Není jich moc, mistr čte rychle, bude to sotva na jeden večer.“

Xue Mengův obdiv neochladl ani v nejmenším, Chu Wanning však zjistil, že nenachází slova. Protože nevěděl, co by řekl, zapálil svíčku a začal se probírat knihami.

„Síň Jiangdong má nového vůdce?“

„Ano, novým vůdcem jejich sekty je žena a říká se, že pěkně rázná.“

Chu Wanning četl dál. Stránka byla plná sáhodlouhých výkladů o Síni Jiangdong, které Chu Wanning pozorně pročítal, ale když se dostal k odstavci nadepsanému „Životopis nové vůdkyně sekty Síň Jiangdong“, jako mimochodem se zeptal: „A co Mo Ran? Co celou dobu dělal?“

Dal si záležet, aby ovládal hlas a otázku položil nezávazným tónem.

Xue Meng nad jeho otázkou nijak nehloubal a stručně odpověděl: „Ten je v pořádku.“

Chu Wanning vzhlédl: „Co znamená v pořádku?“

Xue Meng chvíli přemýšlel, jak to říci. „To znamená, že je z něho teď více méně slušný člověk.“

„To znamená, že předtím slušný nebyl?“ Ale než Xue Meng stačil otevřít ústa, kývl. „To nebyl. Pokračuj.“

Xue Meng uměl vlastní zásluhy popisovat pomocí dlouhých příběhů plných dějových odboček a dramatických zvrátů, ale pokud šlo o činy jiných lidí, odbýval to stručně – obzvláště když šlo o Mo Rana.

„Toulal se těch pár let sem a tam. Trochu vyrostl,“ řekl Xue Meng. „To je asi všechno.“

On se klání na hoře Lingshan nezúčastnil?“

„Ne. V té době kultivoval ve Sněžném údolí.“

Chu Wanning se už dál nevyptával.

Probrali spolu kde co, ale pak se Xue Meng začal bát, že by ho mohl příliš unavit, pominul dalších tisíc věcí, o kterých mu chtěl vyprávět a omluvil se.

Poté, co odešel, si Chu Wanning, stále v šatech, lehl do postele. Pamatoval si vše, co se stalo v podsvětí. Proto ho nepřekvapilo, že se Mo Ran tolik změnil. Jara a podzimy ubíhají každému; během let, která promeškal Xue Meng vyrostl tak, že ho skoro nepoznal; uvažoval na tím, jak asi teď Mo Ran vypadá.

Přemýšlel nad tím, co mu před svým odchodem řekl Xue Zhengyong: „Yuhengu, zítra v Síni Mengpo uspořádám hostinu na oslavu vašeho návratu z ústraní. Žádné odmouvání netrpím, už jsem poslal Ran Erovi dopis. Nechcete snad, aby se sem trmácel celou cestu a pak nedostal nic teplého do žaludku, ani doušek vína?“

Proto Chu Wanning neodmítl. Neměl rád velká shromáždění, ale měl slabost pro Mo Rana.

Xue Meng mu také řekl, kolik vesnic na úpatí hory Baitou bylo zničeno, potom, když se v Motýlím městě znovu otevřela Nebeská puklina, a že většina z těch co přežili byla zraněna nebo zmrazena. Kvůli rozsahu té pohromy byly vesnice dosud v troskách a celý kraj sněžných plání připomínal peklo na zemi.

Tam Mo Ran odjel, aby pomáhal vesničanům s obnovou jejich domovů.

Pokračoval ve čtení pod svíčkou, ale nakonec se neubráníl nutkání. Vstal a mávnutím rukávu přivolal květ jabloně haitang, určený k posílání zpráv. Zamyslel se a řekl: „Vůdce sekty, mohl bych vás požádat, abyste Mo Ranovi poslal další dopis. Bylo by sice skvělé, kdyby

přijel včas, ale bude v pořádku, když se opozdí. Nedávno se ochladilo a zimy v oblasti hory Baitou bývají kruté. Vyřídte mu, ať se napřed postará o vesničany. Ať nikam bezhlavě nespěchá.

Chu Wanning nechal květ odletět a s povzdechem si lehl zpět do postele, zvedl zpola rozečtenou kroniku světa kultivace a pustil se do čtení.

Takovou rychlostí, jak tvrdil Xue Meng, nečetl. Nebyl schopen přečíst za noc stoh knih, ale přečíst dvě, tři mu nečinilo potíže.

Rozehrátý vosk stékal po svícnu a připozdívalo se. Chu Wanning zaklapl knihu, zavřel oči a uprostřed čela mu vyskočila tenká vráska.

Už si přečetl o všem, co se ve světě kultivace během posledních pěti let událo. Záznamy byly napřed poněkud suchopárné, ale když došel k druhém otevření Nebeské pukliny v Motýlím městě, Mo Ranovo jméno na něj vyskakovalo ze všech stran.

Chu Wanning napřed ležel na boku, jednou rukou si podpíral bradu a druhou otáčel stránky, ale když došel k této části, posadil se, držel knihu oběma rukama a napjatě četl.

Lidé z dolní kultivační oblasti prchali na východ, ale tam byli zastaveni střeženou zdí a byl jim odepřen vstup. V těch dnech zatažená bez-slunná obloha umožnila přízrakům, aby se volně pohybovaly krajinou. Prostý lid před zdí umíral po tisících a krev zbarvila řeky do ruda. V září došlo na sedmáct dní k odříznutí zásobovacích cest. Vyskytly se případy kanibalismu.

Byly tu popsány události z doby, kdy démoni a zlí duchové soužili dolní kultivační oblast a mnoho lidí odsud doufalo, že naleznou útočiště v horní kultivační oblasti. Na hranicích však byli odháněni nazpět a nakonec, se vyhladovělí a bez nejmenší naděje uchýlili k tomu, že se vraždili a pojídali navzájem.

Všechna ta hrůza a utrpení se scvrkly do několika řádků. Chu Wanning z toho čtení pocítil v ústech ošklivou pachutí.

Obranu vedli mladí páni z hory Sisheng Meng a Ran. Xue Mengův věhlas vzrostl poté, co jeho meč Longcheng pobil tisíce démonů, a ještě více jich zahnal. Mo Ran sám zacelil Nebeskou puklinu a uvěznil tak demony v pekle pomocí bariéry, která byla nápadně podobná těm, které vytvářel jeho učitel, Chu Wanning.

Chu Wanning široce otevřel oči; ačkoli věděl, že průlom Nebeské pukliny nebyl tak rozsáhlý, jako předtím, přesto byl překvapený.

„Tak on teď umí sám spravit puklinu?“

Pokračoval ve čtení. Bylo tam toho o Mo Ranovi víc, jak cestoval a potíral zlo.

... Kraj Hedong sužoval netvor, kterému se sekta Bitan z nejasných důvodů odmítla postavit. Když se to Mo Ran doslechl, odjel na místo a tam našel démona sucha ze Žluté řeky. Po třídenním boji usekl démonovi hlavu, kterou spálil, aby zmírnil možné budoucí nebezpečí. Mladý pán však byl smrtelně zraněn, utrpěl probodení hrudníku i břicha. Naštěstí zde byl přítomen Jiang Xi, vůdce sekty Guyue 'ye...

Chu Wanninga zastudily prsty.

... byl smrtelně zraněn, utrpěl probodení hrudníku i břicha.

Kdo byl zraněn, kdo měl probodený hrudník a břicho? Mo Ran?

Když se to Mo Ran doslechl, odjel na místo... Po třídenním boji...

Chu Wanning téměř viděl postavu v černém, jak se ve vysokých botách brodí vlnami žluté řeky, jednu ruku má za zády a ve druhé svírá magickou zbraň v podobě pružné vrbové větévky.

... usekl démonovi hlavu, kterou spálil, aby zmírnil možné budoucí nebezpečí. Mladý pán však byl smrtelně zraněn...

Sevřel ruce v pěsti, tak pevně, až mu zbělely klouby.

Viděl Mo Rana, jak bičuje hřmící vlny. Jiangui vzlétne v ohnivém oblouku k nebi a připraví démona sucha o hlavu. Všude stříká krev, a ve stejný okamžik démonovy spáry probodnou Mo Ranův trup.

Hlava příšery právě proletěla vzduchem a s tupým úderem dopadla na zem. Jeho obrovské tělo přehrazuje tok samotné Žluté řeky. Mo Ran se už nemůže udržet na nohou, krev barví jeho šaty do ruda a on se hroutí na břehu...

Chu Wanning pomalu zavřel oči. A dlouho, dlouho je neotevřel. Chvějící se dlouhé řasy zvlhly.

Ve všech knihách bez výjimky se o Mo Ranovi psalo jako o učeném mistru Mo.

Když Chu Wanning ta slova četl, měl zvláštní pocit cizoty.

V učeném mistru Mo nepoznával věčně usměvavého a trochu líného dospívajícího chlapce ze svých vzpomínek.

Ohledně Mo Rana toho tolik promeškal. Chu Wanning začal uvažovat nad tím, jestli by svého žáka poznal, kdyby zítra přijel.

Žáka, který nese mnoho jizev, žáka, ze kterého se stal učený mistr Mo.

Z té představy mu bylo podivně úzko.

Moc si přál vidět Mo Rana, ale zároveň k tomu vůbec neměl odvahu.

Takové a podobné myšlenky Chu Wanninga trápily tolik, že usnul až nad ránem.

I když už jednou zemřel, stejně se nenaučil, jak se má o sebe starat. Ležel tam v hromadě knih bez příkrývky. Ještě se úplně nezotavil a byl zesláblý. Navíc se nikdo neodvažoval vstoupit do Pavilónu rudých lotosů bez dovolení, a proto ho nikdo nepřišel vzbudit. Chu Wanning prospal celý den. Probudil se až druhé dne večer.

Když Chu Wanning otevřel okno a uviděl zapadající slunce, dost ho to zaskočilo.

Hladina jezera zrcadlila večerní červánky, nad obzorem prolétl jeřáb, který se znavený, na konci dlouhého dne vracel do svého hnízda.

Už je večer...

To prospal noc a po ní celý den?

Chu Wanning zbledl. Z místa, kde jeho ruka svírala okenní rám se ozvalo hlasité zapraskání. Málem rám zlomil.

To je naprosto nepřijatelné. Hostina, kterou pro něj nechal přichystat vůdce sekty má brzy začít a on tu stojí se zalepenýma očima, šaty má pomačkané a vlasy rozčuchané... co má dělat?

Poděšeně si opakoval: „Co mám dělat, co mám dělat? Co mám dělat?“

„Yuhengu!“

Naštěstí si Xue Zhengyong vybral ten okamžik pro svou návštěvu. Nečekal na svolení a vpadl dovnitř, kde uviděl Chu Wanninga sedět na kraji lůžka s nerozlušitelným výrazem v obličeji.

„Vy jste ještě nevstal?“

„Já jsem vzhůru,“ odpověděl Chu Wanning a nebyť uvolněných pramínek z rozčuchaných vlasů, které mu spadaly do čela, vypadal by i důstojně. „Stalo se něco vážného, když se vůdce sekty obtěžoval osobně?“

„Ach, to ne. Všechno je v pořádku, je mě trochu znepokojilo, že jsem vás celý den neviděl.“ Xue Zhengyong si zamnul ruce. „Dobrá. Když jste vzhůru, tak se upravte a přijďte do síně Mengpo na večeři později. Starší mistr Huaizui řekl, že byste po dvacet čtyři hodin od svého probuzení neměl přijímat žádnou potravu. Od včerejška, kdy jste se probudil, jste nic nejedl a teď už to je dvacet čtyři hodin. Dokonalé načasování. Přiměl jsem je, aby připravili vaše

oblíbená jídla, jako dušené krabí kuličky, sladký lotosový kořen s vonokvětkou a tak. Tak rychle, rychle, půjdeme spolu.“

„To je od vás velice laskavé.“

Když Chu Wanning uslyšel, že budou dušené krabí kuličky a sladký lotosový kořen s vonokvětkou, nechtělo se mu už ztrácet čas tím, že se bude upravovat. Teď se chtěl jen převléknout a okamžitě jít dolů s Xue Zhengyongem.

Mimo to, krabí kuličky se musejí jíst teplé. Když vychladnou, nejsou tak dobré.

„To nic, to nic.“ Xue Zhengyong si znovu zamnul ruce, když sledoval, jak si obouvá boty. Potom si ovšem na něco vzpomněl a řekl: „Ach ano, a je tu ještě jedna věc.“

Chu Wanning se nikdy nevyžíval v triviálních každodennostech života a pět let spánku přispělo k tomu, že jim odvykl ještě více: pokoušel si navléknout levou ponožku na pravou nohu a teprve po dost dlouhé době si to uvědomil a s kamenným výrazem, který vůbec nic neprozrazoval, ponožky vyměnil.

Protože byl soustředěný na navlékání ponožek. Aniž zvedl hlavu, roztržitě se zeptal: „O co jde?“

Xue Zhengyong se usmál: „Ráno jsem dostal spěšný list od Ran Era, vzkazuje, že zcela jistě přijede dnes v noci. A má pro vás dárek; jak to dítě roste, začíná dostávat rozum a učí se způsobům, já... co, Yuhengu, proč jste si sundal ponožky?“

„Měl jsem je na sobě od včerejška,“ řekl Chu Wanning. „Jsou trochu špinavé, tak si беру čistý pár.“

„... Proč jste to neudělal dřív?“

„Vzpomněl jsem si až teď.“

Xue Zhengyong nebyl úzkoprsý člověk, a tak se nad tím příliš nepozastavoval. Jen se rozpačitě rozhlédl kolem a řekl: „Yuhengu, uvědomte si, že nemládnete. Pokud chcete slyšet můj názor, je nejvyšší čas, abyste si našel kultivační partnerku. Jen se podívejte na své obydlí! Když starší mistr Huaizui odešel, bylo tu uklizeno, ale od doby, co jste se probudil, a to jste se ještě pořádně nezabydlel, jsou tu všude rozházené papíry a kusy oblečení ... Já bych se to postaral, co vy na to?“

„Vůdce sekty, můžete laskavě odejít?“

„Ech?“

Chu Wanningův obličej získal zádumčivý výraz: „Chtěl bych se převléknout.“

„Haha, jistě, půjdu ven, ale co s tou kultivační partnerkou...?“

Chu Wanningova hlava sebou prudce trhla a na Xue Zhengyonga, toho člověka bez kousku taktu, se zadíval pár očí studených jako zamrzlá jezera.

Xue Zhengyongovi to konečně došlo, rozpačitě si odkašlal a řekl: „... Jenom se ptám. Zajímá mne, jaké vlastnosti upřednostňujete, protože jsem si jistý, že byste se s jen tak nějakou nespokojil.“

Chu Wanning přivřel oči, ale přesto se zdálo, že na Xue Zhengyonga vrhnul ostrý pohled.

Xue Zhengyong si bezmocně povzdechl: „Mýlím se snad? Já vím, že jste vybíravý.“

Chu Wanning s klidem odpověděl: „S mou vybíravostí je to tak, že mám na starosti příliš mnoho důležitých věcí.“

„Dobře, když neste vybíravý, tak mi povězte, jaká by se vám líbila? Tím vás nechci k ničemu zavazovat, jen bych se pro vás po nějaké poohlédl.“

Chu Wanning už byl rozmrzelý a nechtělo se mu plýtvat slovy, proto nedbale utrousil: „Žena. Taková, co ještě dýchá. Vůdce sekty ať koná, co je zapotřebí. Laskavě už odejděte.“ Mluvil a zároveň Xue Zhengyonga postrkoval ke dveřím. Xue Zhengyong se však nehodlal

vzdát bez boje, zvláště po těch záležitostech s umíráním a kříšením k životu. Byl pevně rozhodnutý, že Chu Wanninga ožení, ať se děje, co se děje.

Když Chu Wanning zemřel, Xue Zhengyong velice litoval, že po sobě nezanechal žádného potomka, podobně jako to udělal jeho bratr, přinejmenším proto, aby mu ho někdo připomínal, aby se měl o koho starat a aby měl někoho, kdo by ho nahradil.

Ale Chu Wanning neměl žádné děti ani sourozence, žil pořád sám.

Xue Zhengyong byl rozlítostněný, měl pocit viny, a ještě víc ho tížilo pomyšlení na to, že Chu Wanning je tak zoufale osamělý.

„Vůbec nic jste mi k tomu neřekl... Yuhengu, já mluvím naprosto vážně... co, hej!“

Xue Zhengyong se s Chu Wannigem přetlačoval, až se ocitl venku a dveře se mu zabouchly před nosem. Vzápětí se objevila magická bariéra, která měla zaručit, že venku už zůstane.

126. kapitola - Místře, počkejte na mně ještě jednu kapitolu!

Návrat staršího Yuhenga z ústraní byl přirozeně pro celou sektu důvodem k oslavě. Xue Zhengyong však dobře věděl, že Chu Wanning nesnáší rozruch a nerad řeční, proto si dopředu nachystal, co mu řekne a co udělá. Chu Wanning měl obavy, že se během hostiny mohl chovat rozpačitě nebo nevrle, ale brzy poznal, že se není čeho bát.

Xue Zhengyong je možná hřmotný muž, ale je také velmi přemýšlivý, vnímavý a dokáže se postarat o náladu. Před shromážděnými žáky a staršími pronesl několik slov od srdce – neřekl toho moc, nerozdmýchal to bouří citů, ale všechny opravdu dojal. Jen starším Lucunem to nehnulo a zasmál se: „Yuhengu, taková radostná událost, tak co ten protažený obličej? Měl byste také něco říci. Někteří mladší žáci ani nevědí, jak vypadáte.“

Xue Zhengyong se ho pokusil zachránit: „Lucune, už jsem za Yuhenga řekl vše, co bylo potřeba. Netrapte ho.“

„To já přece nechci, ale pár slov by říci měl.“

„Ale on...“

„To je v pořádku.“ Xue Zhengyong právě chtěl pokračovat, když ho přerušil hluboký chladný hlas.

„Protože tu jsou i noví žáci, něco málo povím.“ Chu Wanning vstal a rozhlédl se po síni Mengpo, po tisících shromážděných lidí, kteří ho upřeně sledovali.

Mo Ran však mezi nimi nebyl.

Chu Wanning se zamyslel a pak pronesl: „Pavilón rudých lotosů na jižním vrcholku je vybaven celou řadou obranných pastí a mechanických strážců. Aby se předešlo nechtěným úrazům, žádám nové žáky, aby toto místo bez závažných důvodů nenavštěvovali.“

Zástup ztichl.

Lucun si neodpustil otázku: „... A to je všechno?“

„To je všechno,“ odpověděl Chu Wanning, sklopil oči, máchl rukávy a znovu se posadil.

Ticho trvalo.

Noví žáci přemýšleli: zemřít, vstát z mrtvých a pak se po pěti letech v ústraní vrátit do života, to je něco, co většina obyčejných smrtelníků určitě neprožije. Neměl byste říci něco o tom, jak se cítíte, nebo vyjádřit vděčnost svému zachránci, prostě něco takového?

Starší žáci se však potichu smáli a několik si jich mezi sebou šeptalo: „To je celej starší Yuheng.“

„Nemá rád moc řečí.“

„Pfft. No vážně. Stará dobrá špatná nálada. Jediný, co je na něm příjemný, je jeho obličej.“

Někdo do toho šepotu utrousil něco, co Chu Wanning nemohl zaslechnout, protože stál moc daleko. Hlouček se rozesmál a všechny pohledy se upřely na postavu v bílém, která seděla přímo vedle Xue Zhengyonga.

Hostina započala. Podávaly se samozřejmě ostře kořeněné pokrmy Sichuanu, ale také spousta zákusků a úpravná, jemná a sladká jídla z Jiangnanu. Stoly se jen prohýbaly.

Xue Zhengyong také nechal nanosit stovky džbánů bílého vína zvaného hrušňový květ, které štědře kolovalo mezi stoly a poháry přetékalý jantarově zbarveným nápojem. Chu Wanning se právě pouštěl do své čtvrté dušené krabí kuličky, když před ním se zazvoněním přistála veliká mísa.

„Yuhengu! Dejme si spolu číšku!“

„... To je mísa.“

„Ale kdo by se staral, jestli to je číše nebo mísa, jen se napijte! To je přece vaše oblíbené bílé, hrušňový květ!“

Xue Zhengyongova bodrá tvář zářila radostí: „Já moc dobře vím, kolik toho dokážete vypít! Vám se nezatočí hlava ani z tisíce pohárů! No! Na zdraví!“

Chu Wanning se usmál, chopil se té velké mísy a tůknul si s Xue Zhengyongem: „Když na tom vůdce sekty trvá, tak tedy na zdraví.“

S těmi slovy mísu vyprázdnil a před Xue Zhengyongem obrátil dnem vzhůru. Xue Zhengyong se rozveselil, uši se mu už začínaly zapalovat.

„Výborně, výborně! Vzpomínám si, že jste mě před pěti lety požádal o džbánek nejlepšího hrušňového květu z mého sklepa a já vám ho tehdy nedal. Později jsem toho litoval, protože mě tehdy nenapadlo, nenapadlo, že...“ Hlas se mu zlomil. Pak prudce zvedl hlavu, dlouze vydechl a zahlaholil: „Co na tom! Už na tom nesejde! Jestli chcete, dám vám celý sklep hrušňového květu! Zaručuji vám, že po zbytek života budete pít jen dobré víno!“

„Dohodnuto,“ smál se Chu Wanning.

Zatímco se bavili, Xue Meng si s někým šeptal v koutě. Dlouho se dohadovali, když Xue Meng tu osobu popadl a odvedl k nim. Oba se Chu Wanningovi zdvořile uklonili.

„Mistře!“ Xue Meng zvedl hlavu; jeho tvář byla mladistvá a panovačná.

„Mistře.“ I druhý muž zvedl hlavu a ukázal tvář, která byla půvabná jako rozvíjející se lotosový květ, jako bělostná oblaka, která se vznášejí na horskými štíty – kdo jiný to mohl být, než Shi Mei?

Shi Mei omluvně vysvětloval: „Tento žák byl dnes navštívit nemocné v bezplatné ordinaci ve městě Wuchang a vrátil se právě teď, aby se mohl setkat s mistrem. Prosím, omluvte mé opoždění.“

„... To nic.“

Chu Wanning si Shi Meie zevrubně prohlížel zpoza sklopených řas, a i když se stále tvářil netečně, v nitru cítil bolest z kruté prohry.

Mo Ranův milovaný vyrostl do krásy, která nemá sobě rovné.

Shi Mei před pěti lety teprve nesl zárodky budoucího půvabu. Dospělý Shi Mei, který tu stojí před ním, to je jako když se poupě vzácné královny noci rozpukne do plného květu, když křehký zelený pupen už nedokážou déle ukrývat sněžně bílé okvětky, které se chvějivě rozvíjí a jeho krása zastíňuje vše ostatní kolem. Má pár očí krásných jako broskvové květy, čirých jako pramenitá voda. Křivka jeho nosu je jemná a dokonalá; trochu více a vypadal by příliš hrubě, trochu méně a působil by slabošsky. Rty má rudé a plné, lesklé jako orosená třešeň a každé slovo, které vyřkne zní příjemně a měkce.

„Mistře, tento žák vás tolik postrádal.“

Jen zřídka projevoval své pocity tak otevřeně. Chu Wanning byl překvapený a zaskočený.

Shi Meiovi pohnutím zčervenaly oči a Chu Wanning se nedokázal ubránit tomu, aby se za sebe nestyděl.

Proč žárlil na Shi Mingjinga? Je o tolik starší než oni, stojí vysoko nad nimi, tak proč by měl na Shi Mingjinga žárlit?

To si Chu Wanning řekl, kývl a tiše řekl: „Vstaňte.“

S jeho dovolením se oba žáci vztyčili.

Chu Wanning, který se pře okamžikem sotva ovládl, pohlédl na Shi Meie a strnul.

Shi Mei je vyšší než Xue Meng?

Chu Wanning polknul, pak si dvakrát odkašlal, ale musel se ještě podívat.

On není jen o trochu vyšší.

I Shi Meiova postava vypadá lépe. Má široká ramena, štíhlý pas, dlouhé nohy, vypadá mírně a trochu ostýchavě, ale přesto působí pevně, vyzařuje dobromyslnost a půvab, jaký nelze vyjádřit slovy. Dospělý Shi Mei není ten křehký mladíček, kterým býval.

Chu Wanning se znovu zastyděl. Měl pocit, že se vzdává příliš snadno.

Ale... co dál.

Musí si to, co k Mo Ranovi cítí, nechat až do smrti pro sebe, nikdy mu nic neprozradí. Stejně jako Mo Ran, který ho následoval až do podsvětí, a přesto mu nikdy neřekl, že ho má rád, proto není pravděpodobné, že by k tomu v budoucnu došlo.

Po zbytek života budou jenom žákem a učitelem. I to je silné pouto. Tak je to v pořádku.

A potom už nic ... nebude přece Ipět na něčem, co se nemá nikdy stát.

Xue Meng s červenou tváří strčil do Shi Meie loktem a významně se na něj zadíval.

Shi Mei se bezradně, měkkým hlasem zeptal: „Vážně chcete, abych to udělal já?“

„Jo, bude lepší, když to uděláš ty.“

„Ale vy jste měl ty věci celých pět let u sebe...“

„Ano, a proto by bylo divný, kdybych to měl udělat já. Uděláš to ty. Přivezl jsi s sebou dneska něco?“

„... Dobře,“ vzdychl Shi Mei. Nemohl se Xue Mengovi stavět na odpor. Oběma rukama vzal skříňku z růžového dřeva, kterou Xue Meng schovával za zády a přistoupil k Chu Wanningovi, který už znovu zasedl ke stolu a pustil se do dušených krabíků kuliček.

„Mistře, mladý pán a já... jsme pro vás posledních pět let chystali různé drobné dárky, jsou to jen... takové malé pozornosti, prosím, přijměte je.“

Xue Meng mu naslouchal několik kroků vzadu a při každém slově byl jeho obličej červenější a červenější. Aby zakryl své napětí, překřížil ruce a s předstíraným nezájmem se odvrátil, jako by ho z ničeho nic začaly ohromně zajímat vyřezávané sloupy síně Mengpo.

Rozbalit dar před tím, kdo ho dává je nezdvořilé, ale jako jejich mistr se Chu Wanning zdráhal přijmout něco příliš cenného, chvíli přemýšlel a poté se zeptal: „Co je to?“

„To ... to jsou takové maličkosti, které jsme porůznu sesbírali.“ Shi Mei byl chytrý a vnímavý, hned pochopil Chu Wanningovy obavy. „Nic drahého. Ať si to mistr vezme a pak se ráčí podívat, pokud ho trápí právě toto.“

Chu Wanning však namítl: „Není žádný rozdíl mezi tím, když to otevřu teď, nebo až potom. Otevřu to hned.“

„Ne, ne, ne!! Neotvírejte to!“ Xue Meng se na okamžik zarazil, pak se rozběhl a pokusil se skříňku mu vzít.

Chu Wanning však skříňku už otevřel a netrpělivě nahlédl dovnitř. „Co tady lítáš, ještě sebou praštíš.“

Skříňka byla nacpaná drobnými, ale zajímavými předměty, jako bylo několik stuh zdobených jemnou výšivkou, umně vyřezávané jehlice do vlasů a překrásné spony z nefritu. Chu Wanning vytáhl lahvičku s uspávacím lektvarem a ve světle svíček se zaleskla pečeť mudrce Hanlina.

Obsah skříňky byl skutečně drahocenný.

Chu Wanning skutečně nevěděl, co na to říci. Zadíval se na Xue Menga. Jeho obličej zčervenal ještě víc.

Xue Zhengyong, který celý ten výjev s pobavením sledoval, řekl: „Yuhengu, jednoduše to přijměte jako projev Meng'Erovy úcty. Jiní starší vám přece také dali cenné dary, tak co na tom, když dostanete o nějaký navíc?“

„Xue Meng je mým žákem,“ odvětil Chu Wanning.

Tím myslel, že od svého žáka nechce přijmout takové množství cenností.

„Ale to jsou všechno věci, o kterých jsem si myslel, že se budou mistrovi hodit, sbíral jsem je celých pět let!“ Xue Menga se zmocnil strach. „Platil jsem za ně penězi, které jsem si sám vydělal, od tatínka jsem nebral ani měďák. Mistře, když si to nevezmete, tak já ... já ...“

„Bude tak zklamaný, že nebude moci spát,“ řekl za svého syna Xue Zhengyong. „Může to zajít tak daleko, že přestane i jíst.“

Chu Wanning neměl žádný nápad, jak se s dvojicí otec a syn vypořádat. Zadíval se na skříňku a mezi všemi těmi věcmi si povšiml malé dřevěné krabičky.

„Co je to ...“

Vzal ji, otevřel a objevily se čtyři malé hliněné figurky.

Zmateně se zadíval na Xue Menga, ale vše, co uviděl, bylo, že Xue Mengův obličej získal barvu přezrálého rajčete. Když si všiml, že se na něj Chu Wanning dívá, sklonil hlavu. Pohledný mladý muž se pod pohledem svého mistra choval jako malý chlapec, který se mu nedokáže dívat do očí.

„Co je to?“ podivil se Chu Wanning.

I Xue Zhengyong začal být zvědavý: „Tak se na to koukneme.“

„Ne... nedělejte to...“ zasténal bezmocně Xue Meng s dlaní na čele. Jeho tatík však už rozjařeně vyjmul čtyři hliněné panáčky a postavil je do řady. Figurky byly neobratně vytvarované, ošklivé a popraskané a všechny vypadaly stejně, až na to, že jedna z nich byla znatelně větší a tři byly menší. Očividně se jednalo o Xue Mengův vlastnoruční výtvar.

Xue Meng se původně chtěl učit od Chu Wanninga mechanice, ale trvalo jen jediný den a Chu Wanning rozhodl, že se bude učit šermu. Neměl k tomu jiný důvod, že chlapci se za celé odpoledne, které strávil v Pavilónu rudých lotosů, nepovedlo vůbec nic, za to se málem mu povedlo zbořit dílnu. Muselo být velice těžké ty postavičky zhotovit, zvláště když k tomu neměl jiné schopnosti než sílu svého čistého srdce.

Xue Zhengyong sebral jednu z figurek, důkladně si ji prohlížel, otáčel jí sem a tam, ale stále nic nechápal. Proto se syna zeptal: „Co ta věc má být?“

„To nic není,“ odsekl Xue Meng. „Jen jsem si tak hrál.“

„Tady, ten černý, ten je vážně ošklivý, ten vysoký bílý vypadá mnohem líp,“ zabručel Xue Zhengyong a ohmatával hliněnému panáčkovi hlavu.

„Nesahej na to!!“ zaječel Xue Meng.

Ale bylo pozdě. Panáček promluvil: „Ruce pryč, strýčku.“

Xue Meng sám sebe plesknul do tváře, pak si rukama zakryl oči, protože už nechtěl nic vidět.

Xue Zhengyongovi trvalo, než si dal dvě a dvě dohromady a potom se hlasitě rozchechtal.

„Oho, Meng'Er, to má být Ran'Er? Neudělal jsi ho trochu moc ošklivého? Hahahahaha!“

„To proto, že on ošklivý je!“ odsekl Xue Meng rozzlobeně. „Podívej se, jak jsem udělal mistra. Pěkný, co?“ S rudým obličejem ukázal prstem na bíle pomalovanou figurku. Jeho prst však neúmyslně zavadil o panáčkovu hlavu.

Ozvalo se nejprve studené „chm“ a potom: „Taková nestoudnost!“

„Hahahahahahaha!!“ Xue Zhengyong se smál tak, až skoro szel. „To je moc pěkné, opravdu moc pěkné. Požil jsi hlasové kouzlo, vid? Tenhle maličký opravdu hezky napodobuje Yuhengův tón, hahahaha!“

Chu Wanning mávl rukávy: „To je směšné!“

Figurky však opatrně posbíral, uložil je do dřevěné krabičky a krabičku si položil vedle sebe. Jeho tvář celou dobu nic neprozrazovala, vypadal stejně chladně jako obvykle, ale když znovu pozvedl zrak, měl v očích nezvyklou zjihlost.

„Vezmu si toto a ty si nech zbytek. Všechny věci můžeš stejně dobře používat i ty. Tento mistr je nechce.“

„Ale...“

„Mladý pane, udělejte, co mistr říká,“ usmál se Shi Mei a nenápadně ho utěšoval, potom ztišil hlas a řekl: „Mladý pán mu stejně ze všeho nejvíce toužil darovat tu krabičku s hliněnými figurkami, vidíte?“

Xue Meng byl tak mimo, že se mu málem kouřilo z hlavy. Vrhnul na Shi Meie rozhořčený pohled, zašoupal nohama, pak se kousl do rtu a odmítal promluvit.

Xue Meng byl od malička zvyklý na samé chválení a lichocení, a nebylo nic, co by nemohl udělat, ani slova, která by nesměl vyslovit a když se mu něco líbilo nebo nelíbilo vyjadřoval se k tomu velmi upřímně a hlasitě.

Pro Chu Wanninga byl z toho důvodu velice výjimečný, protože sám takový druh otevřenosti nikdy neměl a byla to jedna z Xue Mengových nejlepších vlastností. Záviděl mu tu přímost, sám nikdy nedokázal být tak čestný, když tvrdil, že to, čeho má plnou hlavu, ho vůbec nezajímá.

Když procitl zpět k životu, trochu se to zlepšilo, ale je to s ním pořád skoro stejné a změny nejsou nijak závratné. Aby řeku pokryl na tři stopy silný led, nestačí jen jediný chladný den. Měl pocit, že se moc nezmění, ani když se o to bude snažit po zbytek života. Navíc, kdyby se změnil příliš, už by nebyl sám sebou.

Hostina už byla téměř u konce, ale Mo Ran nepřicházel.

Chu Wanninga tížila na srdci, ale neřekl nic, i když se opravdu moc přál zeptat, co přesně napsal Mo Ran v dopise, který dnes přišel, i když si moc přál vědět, kde Mo Ran právě je.

Místo toho vyprázdnil pohár vína, a pak pil jeden pohár za druhým, klouby prstů mu zbělely, jak pevně je svíral. Víno hřálo v hrdle, ale nedokázalo zahřát jeho srdce, nedalo mu dost odvahy, aby se zeptal, kdy se Mo Ran vrátí.

127. kapitola - Místře pozor, klouže to

Chu Wanning se nezeptal a Xue Meng nic nenaznačil. Po pravdě, vůdce hory Sisheng poněkud zvláchněl, srdce měl lehké a plácal, co mu slina na jazyk přinesla.

Naklonil se, zadíval na Chu Wanninga a prohlásil: „Yuhengu, vy jste smutný.“

„Nejsem.“

„Vy se hněváte.“

„Nehněvám“, opáčil Chu Wanning.

„Kdo vás tolik rozesmutnil?“

Měl by se zeptat? Bude se cítit lépe, když se zeptá. Třeba Mo Ran nenapsal, že dnes určitě nepřijede, třeba jen napsal, že se pokusí přijet ještě dnes a Xue Zhengyong to řekl špatně, nebo si to špatně zapamatoval...

Chu Wanning zabloudil pohledem ke dveřím, do noční tmy venku.

Hostina končila a židle brzy vychladnou.

První den jeho návratu z ústraní a Mo Ran nepřijel.

Byl tady každičkový žák z hory Sisheng, včetně těch, které vůbec neznal a těch, které ještě nikdy neviděl. Jen on tady není.

Bez něj celá ta hostina nestojí za nic.

Všechny dušené krabí kuličky na světě, sladký lotosový kořen s vonokvětkou, třeba celé moře vína hrušňový květ, všechno to nestojí za nic.

Chu Wanning zavřel oči, když v tom se od dveří Síně Mengpo ozval hluk. Skupinka žáků tam hlasitě povykovala.

„Jé! Koukejte! Co je to tam venku?“

„Tam na nebi!“

Shlukovalo se tam stále více lidí a v síni se začaly rozléhat hromové rány doprovázené praskáním, které přicházely zvenčí, jedna za druhou.

Vyšli ven, na zelený trávník před Síní Mengpo a obrátili oči k obloze ozářené ohňostrojem, výbuchy myriád třpytivých jisker a ohnivých květů, které rozkvétaly na hvězdnaté obloze.

„Ohňostroj!“ Mladší žáci jen svítili radostí, na jejich dětské tváře shora dopadala mihotavá světla, v očích se jim odrážela světélka hvězd.

„To je nádhera. Ještě nikdy jsem neviděl tak veliký ohňostroj, ani na Nový rok ne!“

I Chu Wanning se vyloudal před síní. Neměl nejlepší náladu; i když byl Xue Zhengyongovi vděčný, že se obtěžoval s přípravou takové podívané, na hrudi ho stále cosi tížilo.

„Fííííí...“

Noční nebe proťal ostrý pískavý zvuk.

Bezmyšlenkovitě zvedl hlavu a uviděl proud zlato-rudého světla, jako šíp vystřelený z nebeského luku, který protíná oblohu.

Krásné.

Jen kdyby tu byl také...

„Prásk!“

Planoucí raketa vystoupala k Severnímu Kbelci, vybuchla a zaplavila noční oblohu nespočtem zářivých zlatých jisker, které zastínily hvězdy Nebeské řeky i samotný měsíc.

Ohňostroj se změnil ve vánici květů jabloně haitang, které unáší vánek, třepotají se a tančí jako sněhové vločky ve vánici, blyskotají jako tisíc rozbouřených řek. Chu Wanning pomalu zavřel oči, před tím překrásným pohledem, před nadšeným zástupem.

„Žák Mo Ran přeje mistrovi šťastný návrat z ústraní,“ řekl někdo za ním. Každé slovo bylo naprosto zřetelné a páchalo jako jehly. Chu Wanning se zachvěl. Měl pocit, jako by se mu do

zad zabodly trny a v krku ho začalo pálit. Srdce se mu prudce rozbušilo, žilami se divoce řinula krev. Téměř nemohl dýchat, otočil hlavu -.

Za ním stálo jen několik žáků, kteří právě vyšli ven ze Síně Mengpo, všichni s úžasem sledovali oblohu a jeden z nich nahlas četl.

Pak už nečetl jen jeden. Pro všechny to bylo ohromně zajímavé, i pro ty nejmladší žáčky, pro muže i ženy, pro ty, co stáli samotní i pro ty v hloučcích, všichni zírali na rozsvícené noční nebe a hlasitě odříkávali:

„Žák Mo Ran přeje mistrovi šťastný návrat z ústraní.“

Tiché hlasy se slévají v zurčící pramínek, jsou něžné jako zašeptání ze spánku; z těch slov však číší odhodlání pevné jako skála, jako tisíc hor. Chu Wanning obrátil svou hlavu k nebi kde se ohňostroj sycený duchovní energií skládal ve větu ze obrovských svítících znaků na noční obloze.

Ohňostroj se spojil v mohutný světelný proud, který nejspíš bylo vidět na stovky mil daleko. Bylo to jako by se ty třpytivé částičky přelily přes kopce a pohoří, přes propast času a nesly s sebou všechny jeho radosti i smutky, jeho touhy i jeho lítost.

Náhle se cítil jako kus dřeva unášený mořem. Tím mořem byly Mo Ranovy oči, když se na něj zadíval před palácem krále démonů uprostřed podsvětí a objal ho, oči plné něžnosti, žhavé vášně a neotřesitelného odhodlání.

Nebylo kam uniknout.

Obklopila ho jeho slova, jeho smích, jeho náklonnost.

Chu Wanning nechtěl uvažovat nad tím, jaká náklonnost to je, zda taková, jaká bývá mezi mistrem a žákem, nebo nějaká jiná.

Mít jeho náklonnost stačí.

Mo Ran se nestihl vrátit před koncem hostiny. I když ujížděl celou noc, nestačilo to, bylo to příliš daleko. Naštěstí měl ve svém tlumoku signální ohňostroj, který vyrobil starší Xuanji a který mu dal pro naléhavé případy, kdyby ho někde daleko od hory postihla nějaká nehoda. Byl to velice důvtipný vynález; stačilo na papír nabitý duchovní silou napsat svoje sdělení, vložit ho do válce a odpálit raketu. Vzskaz se poté propsal na oblohu písmeny tak velikými, aby byly na hoře Shisheng vidět z jakékoli vzdálenosti.

Signální ohňostroje byly nákladné a jejich výroba byla velmi obtížná, ale Mo Ranovi to bylo v té chvíli jedno, chtěl jenom, aby se mistr nezlobil.

Chtěl si být jistý, že i přes dálavu hor a řek Chu Wanning uslyší jeho slova.

„Žák Mo Ran přeje mistrovi šťastný návrat z ústraní.“

O čtyři hodiny později hostina skončila. Do Pavilónu rudých lotosů se vracel až pozdě v noci.

Chu Wanning páchnul vínem. Chtěl se vykoupat a ten odér smýt, ale udělala se trochu zima a voda v jezírku u pavilónu byla na koupání příliš studená; když se tam koupal včera, málem se nachladil. Chvíli se rozmyšlel, potom si vzal šaty na převlečení a štoudev na polévání a vypravil se k Pramenům Miaoyin.

Prameny Miaoyin byly společnou koupelí pro členy sekty. Sám se tam chodil mýt jen během prvních měsíců, které na hoře Shisheng strávil.

Je dost pozdě a sotva se tam někdo bude koupat.

Chu Wanning nadzvedl závěs z konopného plátna a vešel dovnitř. Řada budov byla přestavěna, ale Prameny Miaoyin se nezměnily. Vysoké, černě vykachlíčkové stěny a dlouhé závěsy, které se vzdouvaly v průvanu z chodby, která vedla od předního vchodu k šesti úzkým nalakovaným dřevěným schůdkům.

Ten, kdo si chtěl dopřát lázeň, si napřed, než sestoupil po schůdcích, zul boty a stáhl ponožky. Tak se dalo na první pohled zjistit, kolik je v koupeli osob. Uviděl jediný pár vysokých bot. Boty byly dost velké a trochu zabláčené, ale byly vzorně uklizené v rohu, místo aby byly bezstarostně pohozené na podlaze, protože tu přece nikdo není.

Chu Wanning se divil, komu asi patří, kdo se přišel tak pozdě v noci umýt...

Ale byla to jen prchavá myšlenka. Se svou štoudví v ruce, bosý sestoupil po schůdcích, rozhrnul poslední závěs na konci chodby a vyšel na dvůr.

Dvůr byl zamlžený díky páře z horkého pramene, který se rozléval do veliké kaskádovitě nádrže, jejíž dno stoupalo a klesalo s podložím a voda tu řinula širokým hřmícím vodopádem. Z nádrže stoupaly obláčky páry, vznášely se ve vzduchu a rozlézaly se do každého zákoutí.

V páře se všechno rozplývalo a mizelo, a aby bylo možné rozeznat něčí tvář, bylo třeba se dostat velmi blízko k němu.

Chu Wanning prošel chodníčkem dlážděným hladkými barevnými oblázky pod úchvatným baldachýnem broskvových květů a našel nejbližší vstup do lázně. V čediči byl vytesaný mělký výklenek na oblečení. Odložil tam svou štoudvičku a čisté šaty, potom se svléknul a pomalu se ponořil do vody.

Bylo to tak hřejivé a příjemné.

Nedokázal zadržet spokojené vydechnutí.

Nebýt toho, že se tu při koupeli nechtěl tísnit s kdekým a zároveň sem nemohl každý den chodit o půlnoci, raději by se koupal tady, než ve studeném jezírku u Pavilónu rudých lotosů.

Xue Zhengyong byl člověk velmi pečlivý a důkladný. Na stavbu Pramenů Miaoyin dohlížel osobně; kolem vodní nádrže celý rok rozkvétaly květiny, na konci nádrže byl velký vodopád na opláchnutí a byl tady dokonce i malý pavilón určený k odpočinku po koupeli, ve kde byly k dispozici i nahřáté kaménky k masáži meridiánů.

Z téhle lázně měl mnohem větší požitek než z včerejšího uspěchaného mytí v jezírku u Pavilónu rudých lotosů.

Chu Wanning se těšil z koupele a nikoho jiného nezpozoroval. Uvolnil se natolik, že rozmáchlými pohyby svého štíhlého těla začal plavat k vodopádu.

Šplouch!

Vynořil se z vody a začal si otírat obličej, na rtech mu ještě hrál mírný úsměv, když si všiml že téměř vedle něj stojí muž, který se sprchuje v proudech tekoucí vody. Vodopád velmi hlasitě hučel, proto Chu Wanning toho člověka vůbec neslyšel, ani když byl tak blízko.

Kdyby se z vody vynořil o něco později, kdyby doplaval jen o kousíček dál, asi by špičkami prstů sáhl na mužovy nohy.

Ještě že se vynořil dříve, než se toho člověka dotkl, ale byl stále nevhodně blízko od něj – vlastně stál přímo za tím mužem. Byl dost vysoký, o pěkný kus vyšší než Chu Wanning. Pokožku mu slunce zbarvilo do bronzového odstínu a působil drsným a nezkrotným dojmem. Jeho ramena byla široká a silná. Když zdvihl paže, svaly na lopatkách se pod zlatavou kůží zavlnily.

Nebyl přehnaně svalnatý, ale jeho postava byla pevná a urostlá. Po těle mu stékala voda, kapičky se koulely po mužně rozložitých zádech a slévaly se do stružek. Většina vody z něj stekla, ale část vlhkosti ulpěla na jeho kůži jako lesklá vrstvička.

Chu Wanning, který se věčně oddával jen odříkání, viděl takové žádoucí tělo poprvé. Zčervenal a dal se na spěšný ústup.

Jen nebesa vědí, zda to bylo tím, že dno nádrže bylo příliš kluzké, nebo že špatně došlápl, nicméně zapotácel se a padl obličejem do vody, která mohutně vyšpláchla.

„Chm, chm!“

Chu Wanninguův obličej zrudl studem. Byl také rozčilený z toho, že se nalokal vody. Když si pomyslel, že to je vlastně voda, ve které se ten člověk za ním umyl, znechutilo ho to natolik, že přestal předstírat svůj obvyklý klid a začal zoufale rozhazovat pažemi, jen aby se zase co nejrychleji postavil zpátky na nohy.

On je přece starší Yuheng, jak by mohl...

Byl zmatený a zahanbený, když se vynořila silná ruka a vytáhla ho z proudu. Muž byl zjevně překvapený z toho, co se odehrává za jeho zády.

„Jste v pořádku?“

Muž, který ho svíral za paži měl uklidňující, hluboký hlas. Rozdíl v jejich výšce byl takový, že když sklonil hlavu, aby promluvil, jeho horký dech ovanul Chu Wanningovo ucho. „Dávejte pozor, kameny jsou kluzké.“

Chu Wanningovy uši se rázem zapálily ještě víc. Cítil mužovu hrud', kterou měl sotva coul za zády, a která se zdvihala a klesala, zdvihala a klesala a pokaždé když klesla, ulevilo se mu, jako by si právě zachránil život, ale pak se zase zdvihla a dotěrně se dotkla jeho zad.

Chu Wanning byl pobouřený a poníženy zároveň – ještě nikdo nikdy se ho tak nedotýkal! Setřásl ze sebe mužovu ruku.

Chu Wanning byl tak nevrlý, že se na něj ani nepodíval. „Jsem v pořádku.“

Vodopád hučel tak hlasitě, že Chu Wanningova slova přehlušil.

Ale muž sebou při zvuku jeho hlasu trhnul, zarazil se a pak pomalu zvedl ruku, jako by chtěl něco říci, ale nemá k tomu dost odvahy...

Právě v tom okamžiku, kdy zaváhal, se Chu Wanning odtáhl a vešel, lépe řečeno, schoval se pod hučící vodní závěs.

128. kapitola - Místře, vy si můžete obléknout cokoli, co se vám zachce

Chu Wanningovi se rozbušilo srdce a rozzlobil se tak, že se mu tvář zbarvila do odstínu cihlové červeně.

Koutkem oka zahlédl, že muž stojí na místě, nehnutě jako skála, na pohled úplně zkamenělý. Chu Wanning se nedíval přímo na něj, ale cítil na sobě mužův pohled, upřený a ostrý, jako meč vytažený z kalící lázně, syčící horkostí, který vodu mění v horkou páru, proniká závěsem vodopádu a probodává ho.

Chu Wanning cítil nevýslovnou hanbu. Jeho výraz byl stále chmurnější, kousl se do rtu a skryl se pod vodopád ještě hlouběji.

Zdálo se, že ten muž je nějaký hlupák. Když se mu Chu Wanning schoval, trhnul sebou jako loutka na provázcích a vykročil vpřed.

Chu Wanning zuřil. Na hoře Sisheng se pokaždé pár zvrhlíků našlo. Jednou to byla dokonce žena, která, na místo toho, aby jako slušní lidé spala v noci posteli, vyšplhala na střechu Pavilónu rudých lotosů, aby ho mohla okukovat při koupání. Jen z toho pomýšlení ho polil mráz a na ruce, kde se ho ten muž dotknul, mu naskočila husí kůže.

Naštěstí, potom, co se nějakou dobu skrýval ve vodopádu, tak daleko, kam jen mohl dojít – a znovu se přitom nechtěně nalokal vody – se ten muž rozhodl nechat ho na pokoji, vrátil se zpátky pod proud tekoucí vody a začal se znovu oplachovat, ale přesto se po něm několikrát ohlédnul.

Chu Wanning se snažil svůj hněv zkrotit, co mu jen síly stačily, ale už neměl náladu vychutnávat si lázeň. Myslel jen na to, jak se umýt a co nejrychleji se odsud ztratit.

Sáhl po ručníku, který měl uvázaný kolem ramen, jen aby zjistil, že parfémová tyčinka spolu s mýdlovými ořechy spadly někam do vody, když předtím uklouzl. Nejspíš se už dávno rozpustily...

Má vylézt z vody a jít si pro nové?

Ale on je úplně nahý a musel by projít kolem tamtoho člověka, přímo před jeho očima.

Chu Wanningův obličej změnil barvu z rudé na zelenou. Pevně stiskl rty; styděl se.

Nikam nepůjde.

Zůstal stát na místě s rukama zkříženými na prsou, zády se opíral o skálu a jako pitomec se nechal v nejhlubší části vodopádu zalévat vodou.

V tom se ozval mužův hlas: „Nechcete podat mýdlové ořechy?“ zeptal se váhavě. „A co parfémové tyčinky?“

„To se chcete jen opláchnout vodou?“

Chu Wanning se ani nepohnul, zavřel oči a chladně odvětil: „Tak mi to hodte.“

Ale muž mu nic nehodil, snad si myslel, že by to bylo k neznámému příliš hrubé. Chu Wanning čekal pod vodopádem, až spatřil, že k němu pomalu pluje broskvový list očarovaný duchovní silou, a na něm leží mýdlový ořech a dvě parfémové tyčinky.

Chu Wanning věci sebral, ale pak se zarazil a lépe si je prohlédnul.

Mýdlové ořechy byly všechny stejné, ale ten člověk vybral parfémové tyčinky s vůní slivoňového květu a jabloně haitang, což byly jeho nejoblíbenější vůně.

Zpola proti své vůli upřel pohled na vysokou postavu za průhledným, třpytivým vodním závěsem.

„Chcete ty dvě vůně?“ zeptal se muž.

„To je v pořádku,“ odpověděl Chu Wanning.

Muž už nic neřekl a oba mlčky pokračovali v mytí, daleko od sebe, oba ponoření do vlastních myšlenek. Chu Wanning se během mytí trochu uklidnil. Opatrně vystoupil z hlubin vodopádu; vodní proud ve kterém stál byl příliš prudký na to, aby se pod ním cítil pohodlně.

Jenže jakmile vyšel, muž se po něm znovu začal ohlížet. Kdyby se jen ohlížel, ale na jeho pohledu bylo něco podivného. Chu Wanning měl nejasný dojem, že muž mu chce něco

povědět, ale zdráhá se a váhá, zda se k němu má přiblížit nebo ne. Chu Wanningovi naskočila husí kůže po celém těle.

Chu Wanning se moc neumyl, ale už to nedokázal déle snášet a rozhodl se, že raději odejde jako první. Šaty si však naneštěstí nechal u vstupu do nádrže a pokud se chtěl obléci, musel jít stejnou cestou zpátky. Chu Wanning se zamračil, zatnul zuby a vykročil směrem, kde muž stál.

Prošel kolem muže, ne příliš blízko, ani daleko, jenže ten člověk nečekaně vykročil také. Popadl své dlouhé vlasy, zkroutil je, aby z nich vyždímal vodu a následoval Chu Wanninga ven z lázně.

Chu Wanningovi začala tepat žilka na spánku. Přidal do kroku, ale ten člověk byl tak nestydatý, že zrychlil také.

Špičky prstů mu začaly zářit zlatým světlem Tianwenu, ale on se zatím neodhodlal svou zbraň přivolat. Ne snad, že by se bál, že někomu ublíží, ale proto, že měl nejasný pocit, že než začne někoho bičovat, měl by se napřed obléknout.

Přidal do kroku ještě víc.

Na místo toho, aby ho sledoval, se muž tentokrát zastavil.

Chu Wanning si ulehčeně vydechl, ale než si stačil vydechnout úplně, muž za ním se ozval: „Máte ve vlasech... pěnu.“

„Neopláchnete si to?“

Chu Wanning planul hněvem a muž se pomalu přibližoval, zastavil se až těsně u něj, stál přímo za ním, takže jeho hlas zněl jasně a hlasitě.

Kdyby Chu Wanning tak nezuřil, snad by poznal, že na tom hlasu je něco důvěrně známého, i když se změnil. Naneštěstí Chu Wanning právě sršel zlostí.

„Vy...“ Zdálo se, že muž by rád ještě něco řekl.

Ale Chu Wanningova trpělivost už byla vyčerpána. Prudce se otočil, v jeho očích se nebezpečně zablesklo, zlaté světlo procitlo a vzlétlo k druhému muži s hlasitým svištěním. Chu Wanning se vztekal tak, že měl skoro chuť toho člověka zabít: „Co to s vámi sakra je?!“

Tianwen prořal hustou páru a obloukem zamířil k mužově hrudi. Zlaté světlo mu na kratičký okamžik ozářilo obličej.

Chu Wanning spatřil pár očí – jasných, laskavých, plachých očí, které se třpytily, jako by se v nich odrážela celá Hvězdná řeka, jako by v nich byla světlka celého roje světlušek na nebi a zároveň byly čiré jako bezedné vody, v jejichž hlubinách se skrývá dávno ztracená minulost.
... Mo Ran?!

Chu Wanning se pokusil stáhnout ruku nazpět, ale bylo už příliš pozdě. Vrbová větévka zasyčela a švihla Mo Rana přes pevnou, hladkou hrud'. Mo Ran vydal tichý sten, sklonil hlavu a když se zadíval nazpět, v jeho očích nebyla ani stopa po hněvu nebo zášti, oči mu jenom trochu zvlhly, jako když do Lin'anu přicházejí první deště.

Chu Wanning přivolał Tianwen rychle zpět, a bez hnutí zůstal stát na místě.

Po chvíli se mu podařilo chraptivě pronést: „... Proč jsi neuhnul?“

Mo Ran odpověděl: „Mi... mistře...“

Chu Wanning byl jako opařený. Mnohokrát si představoval, jaké to bude, až se oni dva znovu setkají, ale nikdy si nemyslel, že by to mohlo být v Pramenech Miaioyin, v horké koupeli.

„Co tu děláš? Kdy jsi se vrátil?“

„Právě teď,“ odpověděl Mo Ran měkce. „Ale jak jsem po cestě spěchal, byl jsem strašně špinavý a zpocený, tak jsem se šel nejprve umýt než půjdu za mistrem, vůbec jsem nečekal...“

Chu Wanning neměl slov.

Ani jeden z nich nečekal, že se může stát něco takového.

Oba si přáli, aby jejich shledání bylo vážné a důstojné.

Mo Ran se zřejmě před Chu Wanningem chtěl objevit čistý a vhodně oblečený.

A jak to dopadlo?

Jenže ono to nebylo vážné, bylo to k smíchu.

Nebylo to důstojné, bylo to trapné.

Nejen že nebyli vhodně oblečení, oni byli úplně nazí.

Pravda, oba se umyli.

Byli tak čistí, že na sobě neměli ani nitku.

„Mistře, opravu... opravdu... jste to vy...“ Mo Ran se o takové věci příliš nestaral. Pět let, kdy Chu Wanning spal, bděl. Jediný sen o Chu Wanningovi pro něj byl horší než tisíc dnů utrpení.

Byl v daleko složitějším rozpoložení než Chu Wanning. Snažil se, seč mohl, aby uklidnil své rozjitřené pocity, koutky očí mu zrudly a řekl: „Je to už tak dlouho, že teď... nemohl jsem uvěřit svým očím. Myslel jsem, že se pletu a dívám se na někoho jiného, myslel jsem...“

Chu Wanningovi zvonilo v uších a nevěděl, co říci. Teprve po chvíli nadhodil: „Tak proč si se mě jednoduše nezeptal, když jsi si nebyl jistý? Místo toho, aby ses za mnou tak blbě plížil.“

„Já se chtěl zeptat,“ řekl Mo Ran mírně, „ale uplynulo pět let... a najednou... vidím mistra přímo před sebou, já si myslel... já si myslel, že se mi to zdá...“

*Když blížím se k rodné vesnici,
podivná úzkost mě přepadá;
nemám odvalu se vyptávat
těch, co potkávám.*

Snad si pomyslel právě to, když spatřil jeho postavu.

Během těch pěti let měl podobné sny příliš často, myslel si, že ho znovu přepadá to šílenství, že se probudí, pod hlavou bude mít polštář promáčený slzami a zjistí, že jejich shledání bylo jen sladkým přeludem.

Chu Wanning se přinutil k tomu, aby navenek zachoval klid, ale v nitru měl zoufalý zmatek. Jen s velkými obtížemi se mu podařilo promluvit s chladným klidem, zatímco jeho srdce se divoce zmítalo pohnutím. „Jaký sen by mohl být tak hloupý?“

Mo Ran se po Chu Wanningově odpovědi na okamžik zarazil, jako by si na něco vzpomněl. Sevřel rty a v očích mu zahrála světélka. Původně to nechtěl nadnést hned jak se znovu setkají, ale po krátkém zaváhání se rozhodl to vytáhnout, rychle, než si Chu Wanning kolem sebe zase vystaví neprostupné hradby, protože později už k tomu nemusí být příležitost.

Proto řekl: „... Mistr si už nevzpomíná?“

„Nevzpomíná na co?“

Mo Ranovy oči byly hluboké a temné. „Nato, co jste mi kdysi řekl. Na to, že nejkrásnější sny se nikdy nevyplní.“

„To jsem řekl, protože...“ Chu Wanning si v polovině věty uvědomil, že to jsou slova, které Mo Ranovi řekl, když ho zachránil v jezeře Jincheng. Něco tak trudnomyslného vyřkl proto, že se tehdy cítil prachbídne a trochu ho překvapilo, že si to Mo Ran i po tak dlouhé době pamatuje.

Ale jak to, že Mo Ran ví, že tehdy v jezeře Jincheng? Shi Mei mu to řekl?

Chu Wanning zvedl zrak a zahleděl se na něj, aby uviděl, že ho Mo Ran zkoumavě pozoruje. Pochopil, že Mo Ran pravdu neznal, a řekl to jen proto, aby viděl, jak se zachová.

„Takže to tehdy byl opravdu mistr...“ řekl Mo Ran tiše.

Mo Ran zvedl ruku. Na jeho hrudi zela krvavá rána, ze které prýštila krev. Hořce se usmál: „Posledních pár let jsem o sobě hodně přemýšlel. Chtěl jsem vědět, co všechno pro mě mistr udělal. Přemýšlel jsem o věcech, které se staly i o té iluzi v jezeře Jincheng – Shi Mei mi nikdy neříkal celým jménem.“

Odmlčel se a pokračoval: „Čím víc jsem o tom přemýšlel, tím víc mě vzpomínky trápily. Chtěl jsem se mistra, hned jak se probudí, zeptat na tolik věcí.“

„... Ale to, na co jsem se chtěl zeptat nejvíc bylo... mistře, tehdy na dně jezera Jincheng jste mě zachránil vy, že?“

Mo Ran se k němu během své řeči přiblížil. Chu Wanning měl sto chutí se od něj odtáhnout. Náhle si uvědomil, jak je Mo Ran vysoký, vysoký jako hora, že v každém coulu jeho těla se skrývá obrovská síla. Náhle si uvědomil, jak jasné má Mo Ran oči, jako kdyby slunce kleslo do dvou jezer a v jejich třpytivých vodách zářily všechny barvy úsvitu.

Chu Wanning zjistil, že se bez jasného důvodu cítí zmaten. „To jsem nebyl já,“ řekl.

Mo Ran mu to ani na chvíli neuvěřil.

Chu Wanninga přepadl strach a pokusil se změnit téma, zoufale se chytal stébel, ale byl tak neklidný, tak polekaný, tak vyvedený z míry, že zapomněl, že stejnou otázku už položil a Mo Ran už odpověděl.

Zadíval se na toho člověka, který měl na hrudi šrám, který mu sám způsobil a zeptal se: „Proč jsi neuhnul, abych tě nezranil?“

Mo Ran se zarazil a pak s úsměvem sklopil své husté řasy.

„Řekl jste, že sny, které jsou příliš krásné se nikdy nevyplní.“ Odpověděl a pak zašeptal: „Chtěl jsem vědět, jestli to bude bolet. Když to bolí, není to sen.“

Přišel ještě blíž, až stál přímo před Chu Wanningem.

Snad proto, že jejich shledání bylo tak nečekané, snad kvůli tomu, že srdce mu zaplavila až nesnesitelná radost a něha a nezbylo místo pro nic jiného, Mo Ran zkrátka už na nic dalšího nemyslel. Zapomněl, že by měl mezi sebou a Chu Wanningem zachovat nějakou přiměřenou vzdálenost, jak se sluší mezi žákem a mistrem.

To neudělal.

Srdce mu přetévalo city a o muži před sebou uvažoval spíše jako o Wanningovi, než jako o mistrovi.

Mo Ranovy oči byly stále červenější a usazenější. Zazubil se, zvedl paži a otřel si tvář se slovy: „Myslím, že mám v očích vodu.“

Chu Wanning se na něj díval jako omámený. Celý ten čas sice čekal jen na to, až se Mo Ran vrátí, ale právě teď byl o něco víc při smyslech než Mo Ran a tím pádem si v jasné chvíli uvědomil, co se to mezi nimi právě děje – důvěrně spolu hovoří mezi čtyřma očima jsou oba úplně nazí. A nejen to, Mo Ran stojí od něj tak blízko, že kdyby se ještě o kousek přiblížil, mohl by ho sevřít v těsném objetí přesně tak, jak to udělal v podsvětí.

Nechtěl dál zírat na Mo Ranovu až příliš pohlednou tvář, ale když očima sjel o něco níž, uvítal ho pohled na široká ramena a pevnou hrud', na které slabě krvácel šrám způsobený Tianwenem a kapičky vody se chvěly s každým Mo Ranovým nadechnutím. Chu Wanning nevěděl, z čeho je mu větší horko; jestli z té nádherně tvarované hrudi, nebo z vody v koupeli.

Věděl jen, že ho obklopuje Mo Ranova vůně a že z toho přichází o rozum.

„Mistře, ...“

Co?

Než Mo Ran vůbec stihl něco říct, Chu Wanning se bleskurychle otočil a upaloval pryč.

Mo Ranem to otřásl.

On opravdu utíká.

To je poprvé, kdy vidí Chu Wanninga prchat tak rychle, jako by se mu v patách hnalo něco, co ho chce sežrat zaživa a pohltnout i jeho duši.

„Moc jste mi chyběl,“ řekl Mo Ran potichu a pak sevřel rty.

Proč utekl...

Mo Ran se začal cítit ukřivděně.

Když vystoupil z vody a uviděl Chu Wanninga, který se uspěchaně obléká a při tom mu střídavě rudne a bledne obličej, cítil se ještě ukřivděněji.

„Mistře,“ špitl.

Chu Wanning ho nevnímal.

„Mistře...“

Chu Wanning si ho nevšímal a uvazoval si pás.

„Mistře...!“

„Co je?!“

Chu Wanningovi se konečně podařilo obléknout a a s úlevou vydechl s pocitem, že když zahalil své tělo, vrací se mu jeho důstojnost a klid.

Obočí rovné jako čepel meče se hněvivě nakrčilo a jeho tvrdé fénixí oči se přísně zahleděly na toho drzého žáka, který se odvážil být vyšší než on.

„Co máš tak hrozně důležitého, že mi to musíš říct, ještě, než vylezeme ven?! To se mnou musíš mluvit úplně nahý, že se nestydíš!“

Mo Ran trochu rozpačitě zvedl pěst k ústům a odkašlal si.

„... No, já ani nechci být nahý.“

„Tak proč se neoblečeš?“

Mo Ran se odmlčel, zadíval se stranou směrem k broskvoni a začal: „No, prostě ...“

Zhluboka se nadechl, sebral odvahu a řekl: „Mistře, ty šaty, co máte na sobě, jsou moje.“

Když to Mo Ran dořekl, jeho tvář se dotkl lehký ruměnc, ale jeho zrak byl pevně upřený na broskvové květy, které se pohupovaly ve slabém větříku.

Poznámka: Verše pocházejí z básně Překračuji řeku Chan básníka Song Zhiwena (818-876) neboli Li Pina (v českém přepisu Li Pchin). V překladu od Ferdinanda Stočese vyšla ve sbírce Perlový závěs.

129. kapitola - Místře, líbí se vám to, co vidíte?

Chu Wanningova hlava v ten okamžik propadla zmatku, jako by ji zasáhla náhlá povodeň, která přichází, když se jasné nebe nečekaně zatáhne těžkými mračny, zvedne se prudký víchr, oblohu křížují blesky provázené hromobitím, zemi bičují provazce deště a všude stoupá voda.

Nechat si je na sobě, nebo je svléknout?

Těžká otázka.

Nechat si ty šaty, když teď ví, že si vzal nesprávné, by bylo nevhodné a nemůže jenom tak předstírat, že neslyšel, co Mo Ran právě řekl.

Svléknout si je...?

Asi by nedokázal vydržet tu hanbu, kdyby si ty šaty, které si konečně oblékl, zase měl kousek po kousku svléknout, a k tomu přímo před Mo Ranem.

Rozhostilo se rozpačité ticho.

Pak Ran řekl: „Ty šaty jsem důkladně vypral, jsou čisté a pokud to mistrovi nevadí... at' je prosím pokojně nosí.“

„Hm,“ přitakal Chu Wanning.

Mo Ran si oddechl. Byl odjakživa trochu pomalejší, a když to před chvílí nadhodil, nevšiml si, že Chu Wanning už je skoro oblečený, a nutit mistra, aby se před ním svléknul, by bylo dost hrubé.

Ta představa se mu jako jiskřička propálila do mysli.

Mo Ranova tvář zrudla. Naštěstí těch pár let dost cestoval a už nemá tak jemnou, světlou tvářičku, jako mívával a na jeho opálené pleti barvy zralého obilí to není tolik vidět. Ale měl dojem, že srdce mu tluče až moc hlasitě, měl špatné svědomí i strach, že si toho Chu Wanning všimne. Sklonil hlavu a posbíral Chu Wanningovo ošacení, aby se ustrojil sám.

Když byli oba oblečení, rozhostil se jiný druh rozpačitého ticha.

Nepadne to.

Chu Wanningovy šaty byly pro Mo Rana očividně příliš úzké. Mo Ran se jimi nemohl zepředu dost dobře zakrýt. Šaty se rozevíraly a odkrývaly velkou část medově zbarvené hrudi. Byly mu také příliš krátké; sahaly mu sotva pod kolena a byl na něj dost smutný pohled.

Chu Wanning na tom nebyl o nic lépe. Mo Ranovy šaty mu spadaly až za paty a vlekl je za sebou po zemi jako obláček bílé mlhy. Bylo to na pohled půvabné a elegantní, ale znamenalo to jediné – že je o pěkný kus menší než Mo Ran.

Pro Chu Wanninga to bylo potupné.

Kamennou tváří prohlásil: „Jde se.“

Tím měl na mysli, že odchází.

Mo Ran to však nepochopil a myslel, že ho tím vybízí, aby šel spolu s ním. Přikývl, horlivě se chopil mistrový štoudve i špinavých šatů a vykročil za ním.

Došli ke vchodu do koupelí a roztáhli závěsy. Venku, daleko od horkého pramenu, bylo sychravo a Chu Wanning se proti své vůli v podzimním chladu roztřásl.

Mo Ran si toho všiml a zeptal se: „Je vám zima?“

„Ne.“

Mo Ran však dobře věděl, že z něj mluví jeho pýcha. Usmál se: „Mně trochu zima je,“ zvedl ruku a ve vzduchu načrtl znamení. Z jeho dlaně vytrysklo červené světlo a vytvořilo okolo nich bariéru proti chladu. Bariéra krásně zářila a nesla květinové vzory.

Chu Wanning vzhlédl s nečitelným výrazem v obličeji: „Není to špatné, zlepšil ses.“

„Mistrovy úrovně ještě zdaleka nedosahuji.“

„O moc horší nejsi. Moje vlastní bariéry proti chladu asi nebudou lepší než tato.“ Chu Wanning si chvíli bariéru prohlížel, pak si všiml jemných květů a poznamenal: „Ty broskvové květy jsou hezké.“

„To jsou květy jabloně haitang.“

Chu Wanningovi se rozechvělo srdce tolik, že se to odrazilo i v hlubině jeho očí.

„Mají pět okvětních lístků,“ pokračoval Mo Ran.

Chu Wanning se ze všech sil snažil zakrýt své pohnutí hranou bezstarostnosti a vyprsknul smíchy. Škádlivě se zeptal: „Opičíš se po mně, vid’?“

K jeho překvapení se na něj Mo Ran zadíval úplně bezelstnými očima a kývl: „Bojím se, že je to jen ubohá napodobenina.“

Chu Wanning neměl slov.

Kráčeli mlčky bok po boku, potom Chu Wanning přidal do kroku. Nechtěl být přímo vedle něho. Mo Ran se za ním zeptal: „Mistře, vy... zlobíte se, protože jsem nepřijel včas na tu hostinu?“

„Ne.“

„Vážně?“

„Proč bych měl lhát?“

„Tak proč jdete tak rychle?“

Chu Wanning samozřejmě nemohl říci: „Protože jsi moc vysoký.“ Odmlčel se, potom se zadíval na nebe a řekl: „Protože asi začne pršet.“

Jako by to přivolal, zanedlouho začaly ze zamračené oblohy padat dešťové kapky, navlékaly se jedna za druhou a cinkaly, jako by tvořily jediný korálkový závěs.

Mo Ran se usmál.

Jeho úsměv byl v každém ohledu stejně krásný jako před pěti lety, ale nyní byl ještě oslnivější, bohatší o nově získanou jistotu.

Chu Wanning na něj vrhnul ostrý pohled: „Proč se tak pitomě usmíváš?“

„Jen tak.“ Dolíčky v Mo Ranově obličejí byly hluboké a sladké.

Vysoký a urostlý mladý muž mu pohled vrátil, s přivřenými očima, choval se krotce a poslušně, bez sebemenší stopy neomalenosti.

Vypadal dokonce trochu ostýchavě, když řekl: „Jsem jen šťastný, když vidím mistra znovu po tak dlouhé době.“

Chu Wanning na něj zíral, zíral na dolíčky ve tvářích. Kdysi si myslel, že ta dvě medová jezírka patří jen a jen Shi Meiovi, ale najednou se ukázalo, že to tak není a on by dal život za to, kdyby si jen mohl trochu té sladkosti uzmout pro sebe.

„Ty blbče,“ plísnil ho Chu Wanning.

Mo Ran sklopil své dlouhé jemné řasy a široce a hloupě se zazubil.

Mo Ran se nechal v tu chvíli trochu unést a nechtěně přišlápl lem šatů, přestože si celou dobu dával pozor, aby na ně nestoupl. Chu Wanning se zatvářil přísně, nejprve se zadíval na zem, potom na něj, ale neřekl nic.

Mo Ran byl dost přímočarý: „Ty šaty jsou pro mistra moc velké.“

Jako obvykle nepoznal, kdy má raději mlčet.

Mo Ran doprovázel Chu Wanninga celou cestu k Pavilónu rudých lotosů. Po pravdě řečeno, pro Chu Wanninga to byl nezvyklý zážitek, protože obvykle přicházel a odcházel sám a jen zřídka se dělil o deštník s někým jiným, ať už šlo o obyčejný deštník z naolejovaného papíru, nebo o bariéru.

A proto se v polovině cesty zastavil a řekl: „Můžu si vykouzlit vlastní bariéru.“

Mo Ran se zarazil: „Něco není v pořádku? Tak proč...“

„Který mistr může po žáku chtít, aby mu nosil deštník.“

Mo Ran po chvíli ticha řekl: „Ale mistr toho pro mě tolik udělal.“ Jeho hlas byl tichý a mírný: „Každý den po těch pět let, jsem každý den doufal, že se zlepším. Protože mistr je tak obratný a umí všechno udělat sám, chtěl jsem to umět o trochu lépe než mistr, abych byl mistrovi užitečný, abych to mohl mistrovi oplatit. Ale i po všem učení a cvičení, mám pocit, že jsem se moc daleko nedostal. Bojím se, že mistrovi jeho laskavost nebudu moci nikdy splatit, a tak ...“

Sklonil hlavu a ruce u boků nepřítomně zaťal v pěsti. Dešťová voda se na zemi slévala do stružek, kapky se na zemi hvězdovitě rozprskávaly, jako když se otvírají květy.

„Proto prosím, nechte mě ať se mohu postarat o takové maličkosti, jako je nošení deštníku.“

Chu Wanning neříkal nic, jen se na něj mlčky díval.

„Chtěl bych mistrovi nosit deštník, dokud budu naživu.“

Chu Wanning cítil, že mu hrud' zalilo teplo, To, co právě slyšel, ho hřálo u srdce, ale najednou zjistil, že má chuť zaplakat.

On, který prošel tolika strážněmi a všechny je překonal.

Byl jako poutník, který ušel mnoho mil a konečně našel místo, kdy by si mohl odpočinout. A on se zhroutl, jako by se mu rozdrobily kosti.

V tomto životě.

Mo Ranovi je letos dvaadvacet. Říká se, že po dvacátém roku čas plyne jinak. Do dvaceti let nám tři nebo pět let připadá jako celý život, jako věčnost.

Po dvacátém roku se čas změní v rychlý proud, který všechno odnáší a nic nevrací.

A on tvrdí, že z toho prudkého proudu vystoupí, aby nad ním mohl držet deštník.

K Chu Wanningovi se lidé chovali laskavě jen velmi zřídka a když jeho hrud' bez varování zaplnila taková záplava radosti, nedokázal vnímat nic než bolest. Zadíval se na Mo Rana, díval se na toho člověka, který tam před ním stál se sklopenou hlavou a najednou řekl: „Mo Rane, podívej se na mně.“

Zvedl hlavu.

„Řekni to znovu,“ ozval se Chu Wanning.

Mo Ran na něj upřeně hleděl. Jeho tvář připadala Chu Wanningovi trochu cizí; byla to jiná tvář, než ta, kterou choval ve svých vzpomínkách a také jiná tvář než ta, která se objevovala v těch podivných snech. Byla to laskavá, pokojná a neochvějná tvář, která odrážela vřelost ohně i tvrdost železa. Zadíval se Chu Wanningovi do očí bez zaváhání i bez uhýbání.

Když ho Chu Wanning před pěti lety viděl naposledy, byl to stále jen odrůstající chlapec.

V okamžiku vyrostl v tohoto pohledného a sebejistého muže, který tu před ním stojí.

V muž, který před ním poklekl na koleno, vzhledl k němu a řekl: „Mistře, chci nad vámi nosit deštník, dokud jen budu naživu.“

Chu Wanning ho pozoroval jako ve snách, pozoroval jeho temná obočí, pevnou linii čelisti, pozoroval jeho jasné oči a rovný nos.

Vyrostl v mohutnou sosnu, dorostl plné výšky a přerostl ho. Chu Wanning, ten strom, který osamoceně dlouhý čas vzdoroval větru a dešti, se probudil, a zjistil, že déšť ustal, mraky se rozešly a ve slunečním světle vidí, že vedle něj stojí jiný strom, vyšší a pevnější než on sám a když vítr rozechvěl jeho větvoví, sluneční svit se promění v třpytivá zrnka zlatého prachu.

Dokud se oba nevyvrátí, s holými, polámanými větvemi. Ale do té doby, ať už z jara, v létě, s podzimem nebo v zimě, už nikdy nezůstane sám.

Jak na něj Chu Wanning hleděl, uvědomil si, že Mo Ran už není ten jeho žák, kterého zakrváceného a v bezvědomí, před pěti lety nesl celou cestu z Motýlího města.

Jak tam stál v dešti, pod bariérou, na které tančily květy jabloně haitang, začal si Mo Rana důkladně prohlížet, jako by ho viděl poprvé v životě, jeho, který mu sliboval, že s ním zůstane až do konce života.

Chu Wanningovi se divoce rozbušilo srdce.

Náhle si uvědomil, jak moc je Mo Ran přitažlivý, jak je na něm všechno okouzující, od křivky jeho nosu po tvar rtů, od pevné brady po ohryzek jeho hrdla.

Až dosud k Mo Ranovi cítil pouhou lásku, něco, co dokázal ukrýt. Ale po jejich dnešním setkání, poznal, že Mo Ran je pro něj jako plamen, který ho může zapálit jako vích, takže vzplane ohněm, který bude sahat až k nebesům.

Cítil, jak v něm žhavá láva, která dosud dřímala, vzlíná z hluboké propasti, zaplavuje celé jeho tělo a chystá se vydrat na povrch ničujícím výbuchem, který může přijít každým okamžikem.

Ta láva hrozila, že se prodere a propálí skrze všechny jeho zábrany, hrdost i sebeovládání, na které byl vždy tak pyšný...

Hrozila, že všechno spálí na popel.

Až vůbec nic nezbyde.

130. kapitola - Místře, proto, abych vás znovu uvídeł, jsem musel protrpět pět let

Chu Wanningovi se zúžil dech a ústech mu vyschlo.

Nechtělo se mu přiznat porážku a místo toho se rozhodl pro složitější cestu. Potlačil žár, který mu planul v hrudi a místo toho se zeptal, klidně jako obvykle: „Dokud budeš naživu?“

„Dokud budu naživu.“

„ ... Může se stát, že půjdu příliš rychle a nebudu se na tebe ohlížet.“

„To nic, já vás doženu.“

„...Třeba nikam nepůjdu a zůstanu tu stát.“

„Zůstanu stát s mistrem.“

Pohotová odpověď Chu Wanninga trochu rozčílila; máchl rukávy a nadhodil: „A co když nedokážu vůbec chodit?“

„Pak vás ponesu v náručí.“

Mo Ran se zarazil, pochopil, že to mohlo být drzé, možná až urážlivé. Vyvalil oči, zamával rukou a řekl: „Ponesu vás na zádech.“

Chu Wanningovi bilo srdce stále rychleji a všechny síly, které měl, vynaložil na to, aby překonal touhu pomoci tomu muži na nohy, touhu dotknout se ho. Zamračil se nad tou touhou. Vypadal podrážděně.

„Kdo stojí o to, abys ho nosil na zádech.“

Mo Ran otevřel ústa, ale nevěděl, co říct.

S jeho mistrem to je těžké – nechce, aby ho nosil na zádech ani v náručí; sotva ho může nosit na hlavě a docela určitě ho nemůže táhnout po zemi. Měl pocit, že je příliš hloupý na to, aby Chu Wanninga potěšil. Poraženě svěsil hlavu, jako opuštěný zatoulaný pes.

Špitnul: „Tak ani já nepůjdu. A když budete chtít, aby na vás přšelo, stejně zůstanu s vámi.“

Neúnavné odrážení jeho výpadů Chu Wanninga zmohlo; už nevěděl kudy kam. Byl tolik navyklý se o všechno starat sám, že bez rozmyšlení vyhrknul: „Já o tvou společnost nestojím.“

Mo Ran konečně zmlkl. Chu Wanning z místa kde stál viděl jen jeho široké čelo, temné obočí a dlouhé řasy na sklopených očních víčkách, které se slabě chvěly, jako závěs rozvlněný větrem.

„Mistře...“ Mo Ran nepochopil, jaké pocity se skrývají za Chu Wanningovým tvrdohlavým odmítáním. „Vy se na mě pořád zlobíte?“ zeptal se.

Chu Wanning, stále ztracený v hlubinách svého srdce, přeslechl, co řekl, a proto odpověděl jen: „Cože?“

„Tehdy v podsvětí jsem se mistrovi už omluvil, mockrát a mockrát, ale já vím, že to nestačí. Celých těch pět let jsem za to cítil vinu. Já vím, že vám toho moc dlužím.“

„Chtěl jsem se polepšit, abych si před vámi nepřipadal tak pošpiněný. Ale já... já se vám nemůžu přiblížit... každý den, když se probudím, mám strach, že se mi všechno jen zdálo, že zmizíte, když přestanu snít. Pořád slyším ta slova, která jste mi řekl v jezeře Jincheng, když jste mně zachránil, to, že ty nejkrásnější sny se nikdy nesplní, že ty nejkrásnější sny se nikdy doopravdy nestanou, a pak je mi... a pak je mi moc smutno.“

Mo Ranův hlas začal znít chraptivě.

Měl toho na jazyku ještě víc, ale nechtělo se mu to vyslovit. Měl pocit, že nemá právo o takových věcech před Chu Wanningem mluvit. Při pomýšlení na to, že Chu Wanning bude vědět, co se dělo v uplynulých pěti letech, ho přepadala stud.

Občas... když byl úplně sám ve Sněžném údolí, stávalo se mu, že nevěděl, co je za den, ani kde je. Píchal se jehlou hluboko do prstů, až do samotných kostí. Bolelo to, ale pak věděl, že je ještě při vědomí, že ještě žije.

Jen tak poznal, že není pořád ve svém minulém životě, a že si to celé jen nevysnil. Že se neprobudí na hoře Sisheng změněné k nepoznání, Xue Meng nebude mít pro něj v očích jen zášť a sekta Rufeng nebude ležet v troskách. A když půjde do Pavilónu rudých lotosů, neuvidí tam ležet Chu Wanninga, který vypadá, jako by ještě žil.

Jako by ještě žil, jako by ještě žil.

Která slova by ho dokázala ranit víc?

Když na to teď pomyslí, bylo to tak divné – když zjistil, že Chu Wanning zemřel, aby ho zachránil, a když se ho vydal zachránit do podsvětí, srdce se mu svíralo, ale nebyla to taková strašlivá beznaděj, jakou cítí teď.

Ale čas plynul, den za dnem.

A čím víc se blížilo Chu Wanningovo probuzení, tím větší bolest Mo Ran cítil, jako by mu srdce probodávala dýka.

Snad proto, že ve dnech, které trávil o samotě, měl na přemýšlení až příliš mnoho času, snad proto, že v té době Chu Wanningovi nepřítomnosti se toho člověka pokoušel zoufale, skoro šíleně napodobit, až do té míry, by sám sebe nejrady rozerval, jen aby Chu Wanninga připomínal.

Z nějakého důvodu mu na mysli vytanulo mnoho věcí, kterým kdysi ani nevěnoval pozornost, na mnoho věcí, které postupně zapomněl. Ty věci z dávno zaniklé minulosti se vynořovaly jako zaplavené mělčiny, které odkryl odliv a on osaměle stojí na břehu, avšak vlny příboje už dávno zmizely.

Ted' už to všechno chápe.

Přemýšlel o svém minulém životě, jak na konci své cesty zůstal obklopený dýmem z ohňů války.

Na horu Sisheng přišel Xue Meng, a v paláci Wushan, který dávno přišel o svou bývalou podobu, se ho právě Xue Meng se slzami v očích vyptával. Tolik chtěl vědět, proč to svému mistrovi všechno udělal.

Xue Meng se ho pokusil přinutit, přinutit, aby se ještě před smrtí obrátil.

Tehdy řekl: Mo Rane.

Nenech se ovládat svou záští. Jen si vzpomeň. Ohlédni se nazpátek.

Kdysi tě učil kultivaci a bojová umění a ochraňoval tě.

Kdysi tě učil číst a psát. Učil tě skládat básně a malovat obrazy.

Kdysi se naučil vařit, aby mohl vařit pro tebe, i když byl nešikovný a měl ruce celé pořezané.

Kdysi čekal... čekal až se vrátíš domů, čekal o samotě od soumraku až do svítání.

Mo Ran tehdy odmítal poslouchat, nechtěl to vidět.

Nyní stojí na břehu osudu, nastal odliv a on se dívá zpět a u svých nohou vidí ztracené srdce, to srdce, které k němu bylo kdysi tak laskavé, tak upřímné, že málem zemřelo.

Ale on byl tak zatvrzelý, že nic z toho neviděl, když to srdce pošlapal.

Pošlapal Chu Wanningovo srdce svýma nohama!

Mo Rana pokaždé, když na to pomyslel, polil mráz. Co to udělal... co to jenom udělal? Dva životy, šestnáct let, oplatil někdy Chu Wanningovi jeho laskavost?

Nosil on vůbec někdy, jen jediný den Chu Wanninga ve svém srdci, jako toho nejdůležitějšího člověka?

Ty prokleté zvíře!!

To měl srdce z kamene? Jak jinak je možné, že necítil žádnou bolest?!

V těch uplynulých pěti letech mnohokrát snil o Chu Wanningově návratu, že přijde ve svých sněhobílých šatech, že jeho tvář bude stejná jako bývala.

Když se probudil, byl jeho polštář promáčený slzami. A každý den říkal: Chu Wanningu, mistře, je mi to líto, je to moje vina, je to moje vina.“

Říkal to každý den, ale to jeho vinu nezmenšilo.

A tak to šlo dál; myslel na něj, když na jaře viděl pučící květy, a když v zimě viděl padat sníh, myslel na něj opět.

Tak to šlo dál, každý rozbřesk byl zlatý jako Chu Wanningova duše. Každý soumrak byl temný jako Chu Wanningovy oči. A dál; každý paprsek bílého měsíčního světla byl jako sníh na jeho rukávech, vycházející slunce hrálo jako jeho pohled. Potom vídal Chu Wanningův obrys v červácích na obzoru, na modré jitřní obloze mezi vlnícími se oblaky.

Byl všude.

Kvůli útrapám a touze, které prožíval, postupně přestával být zatrpklý kvůli svému nízkému původu a ochládalo také jeho nezdravé zaujetí Shi Meiem.

Jednoho dne ve Sněžném údolí spatřil sněhem pokrytý zimní jasmín, který vyrůstal z pukliny ve zdi.

Chvíli se na něj mlčky díval, se stejnými myšlenkami, jaké ho obvykle napadaly. Pomyslel si: Ach, to je ale hezký kvítek, ten by se mistrovi určitě líbil, jen kdyby ho tak mohl vidět.

Byla to jen prchavá myšlenka o té nejprostší a nejméně důležité věci.

Ale mezi jedním nádechem a výdechem ho přemohl všechn žal, který přes všechnu snahu nikdy nedokázal vypudit ze své mysli a který ho srazil na kolena, když Chu Wanning zemřel. Říká se, že hráz dlouhou na tisíc mil dokážou zbořit malí mravenečci – a on se sesul na zem.

Jeho zoufalé vytí hluboko v údolí vyplašilo divoké husy, takže vzlétly k obloze. Jeho drásavý nářek haněl ten zlatý květ, který se rozvil ve studeném sněhu.

Uplynulo pět let.

Ale on si nikdy neodpustil.

„Mistře... odpusťte... já se opravdu snažil přijet dnes včas, a měl jsem pro vás i dárek, abych, až se s vámi setkám, nepřišel s prázdnýma rukama...“ Předstíraný klid konečně zmizel, hraná bezstarostnost se konečně zhroutila.

Mo Ran zkroutěně klečel před Chu Wanningem, po pravdě řečeno, současný Mo Ran se kál jedině před Chu Wanningem.

„Já... já jsem vážně hloupý. Nepovedlo se mi ani to první, co jsem vám slíbil po vašem oživení. Je to moje vina.“

Chu Wanning sotva dokázal snášet pohled na něj. Pro Mo Rana měl odjakživa slabost a když se po tak dlouhé době konečně setkali, pohled na jeho zoufání mu rval srdce.

Chu Wanning slyšel jeho slova a zaváhal, než mu položil otázku: „Proč jsi dnes nepřišel včas?“

„Vlastně ... jsem měl dost času, abych to stihl. Ale narazil jsem na zlé duchy, kteří škodili v Motýlím městě, tak jsem...“

„Zdržel jsi se, protože jsi je zaháněl?“

„Promiňte.“ Mo Ran měl stále svěšenou hlavu. „Nejen že jsem se zdržel, ale dárek, který jsem měl pro mistra přichystaný, se zničil... a já jsem byl celý postříkaný krví, proto jsem spěchal sem, abych se umyl, prostě jenom...“

Chu Wanning cítil, jak mu jhne srdce.

Učený mistr Mo.

Mo Ran skutečně není stejný jako před pěti lety.

Mo Ran z doby před pěti lety byl zahleděný jen sám do sebe, ale teď umí věci vážit, poznat, na čem záleží a na čem ne. Chu Wanning o pocty a oslavy nestál. Ve skutečnosti by ho velmi rozzlobilo, kdyby zjistil, že Mo Ran v Motýlím městě odhalil potíže s démony a rozhodl, se že s tím nebude nic dělat. Když se Chu Wanning díval na toho muže, který tu před ním klečel a se vši upřímností a neobratností ho žádal o odpuštění, jeho hloupost mu začala připadat roztomilá.

Chu Wanning k němu vykročil, u srdce ho hřálo, natáhl ruku, aby Mo Ranovi pomohl na nohy, když uslyšel, jak tiše říká: „Mistře, prosím, nevyhánějte mě ze sekty.“

Teď byl pohnutý Chu Wanning. Neznal hloubku Mo Ranových vin a lítosti a proto neočekával, že Mo Ran může něco takového vyslovit. Rozpačitě se zeptal: „Co...“

„I když nebudete chtít, abych zůstal s vámi, nebo za vámi běhal, dával na vás pozor, ani abych vás nosil, když nic z toho nebudete chtít, prosím nevyhánějte mě.“

Mo Ran konečně zdvihl hlavu. Chu Wannigovo srdce se rozechvělo.

Všiml si, že mu oči zrudly a třpytí se v nich slzy.

Chu Wanning byl obvykle rázný a rozhodný, ale teď si nevěděl rady.

„Už ti ... už ti je přece dvaadvacet, tak proč pořád...“

Odmlčel se a zhluboka se nadechl, pak řekl: „Napřed vstaň.“

Mo Ran zvedl ruku, mnul si oči a potom tvrdohlavě prohlásil: „Co bych vstával, když o mně mistr nestojí.“

... Ten pitomý klacek!

Chu Wanninga rozbolela hlava. Rty sevřel do tenké linky, popadl Mo Rana za předloktí a zvedl ho.

Jenže jakmile se ho jen špičkami prstů dotkl, ucítil teplo jeho kůže a pevné svaly pod ní. Tělo tohoto mladého muže už nebylo stejné jako kdysi, když byl ještě mladší. Po tom jediném dotyku Chu Wanningovi málem vyskočilo srdce z hrudi. Hned ho ulekaně pustil.

Mo Ran byl naštěstí příliš schlíplý na to, aby věnoval pozornost Chu Wanningovu podivnému chování. Chu Wanning však nevěřícně zíral na vlastní ruku a ochromil ho úžas.

Co je to... co je to s ním?

Znamená to, že pět let spánku vymazalo všechno sebeovládání a odříkání, které mu kdysi byly vlastní?

Ale pak se překvapeně zadíval na Mo Rana...

Nebo je to tím, že ten mladík před ním se změnil tolik, že je pro něj téměř nemožné se ovládnout?

Mo Ran se hryzl do rtu, byl posedlý představou, že bude vypuzen.

„Mistře, prosím, nevyhánějte mě.“

S těmi slovy znovu padl na kolena.

Může se Chu Wanning odvážit pomoci mu znovu na nohy? Rychle ho přerušil: „Co zas klečíš?! Jestli budeš klečet, tak tě vážně vyženu!“

Mo Ran se zarazil, zamrkal a konečně pochopil. Oči se mu rozjasnily. „Mistře, vám to nevadí ... vy se nezlobíte, že jsem nepřišel včas na hostinu? Vy...“

„Jsem snad tak malicherný?“ odsekl Chu Wanning.

Mo Rana přemohla divoká radost a pokusil se Chu Wanninga obejmout. Chu Wanning se vyděsil tak, že ze sebe nejprve nedokázal vypravit ani slovo. Rychle udělal krok dozadu, zamračil se a zavrčel: „Co to děláš? To se neumíš chovat slušně?“

„Ach.“ Mo Ran poznal, že udělal něco, co neměl a začal se omlouvat: „Promiňte, promiňte, já se zapomněl.“

Chu Wanningovi zčervenaly uši, přesto se snažil předstírat klid. „Už je ti přes dvacet, ale pořád nemáš žádné způsoby.“

I Mo Ranovy uši zrudly. „Je to moje vina.“

Slova: „Je to moje vina,“ teď opakoval pořád dokola jako svou mantru. Chu Wanning byl trochu rozzlobený, trochu pobavený, trochu dojatý a zároveň také cítil vřelost.

Dlouhé řasy vylétly nahoru, jak na Mo Rana vrhnul kradmý pohled.

Spatřil vysokého pohledného muže s pleť opálenou do zlatova sluncem; snad díky vzlínající páře z horkého pramene, nebo možná kvůli něčemu úplně jinému mu zruměněly tváře. Sálalo z něj mládí, až se zdálo, že ho obklopuje oblak svěžesti a životní síly, ze kterého jasně září jeho tmavé oči.

„Buch, buch.“

Chu Wanning vnímal, jak mu v hrudi splašeně tluče srdce, prsty, kterými se Mo Rana dotkl, ho pálily, jako by sáhl na plamen. Hrdlo měl nesnesitelně vyprahlé. Už se nedokázal na Mo Rana ani dívat.

„Ty idiote,“ utrousil a dal se na odchod.

Bariéra nad ním ani nezakolísala – Mo Ran ho doprovázel, přesně tak, jak slíbil.

Chu Wanning sklopil oči a neodvažoval se ohlédnout. Byl si vědom toho, že už ve svých očích dál nedokáže skrývat lásku a touhu, stejně jako se nedokáže zbavit horkosti ve svých prstech.

On ho zničil.

Ten muž udělal vše, co Mo Ran před pěti lety udělat nemohl. Vzal si jeho srdce a svrhl ho do moře žádosti.

Od nynějška je Chu Wanning obyčejným smrtelníkem s tělem z masa a kostí, s duší, která se nemůže ubránit pozemským tužbám, polapený v síti, odkud není úniku.